

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 3

Dimarts, 17 de juliol de 2001

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió núm. 5

Í N D E X

Sollicitud de compareixença

de la consellera d'Ensenyament perquè informi sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 356-00371/06) (p. 3)

Compareixença

de la consellera d'Ensenyament per informar sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 355-00115/06) (p. 4)

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higin Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sra. Maria Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta segona; Sr. Isidre Gavín i Valls, secretari primer, i Sr. Josep Huguet i Biosca, secretari segon. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major.

Hi són presents els membres de la Diputació Permanent Sr. Ramon Camp i Batalla, Sr. Jaume Camps i Rovira, Sr. Joaquim Ferrer i Roca, Sr. Rafael Hinojosa i Lucena, Sr. Josep Micaló i Aliu, Sr. Josep Enric Millo i Rocher, Sr. Esteve Orriols i Sendra i Sra. Flora Sanabra i Villarroya, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Montserrat Duch i Plana, Sra. Marina Geli i Fàbrega, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Sr. Antoni Siurana i Zaragoza, Sr. Josep M. Vallès i Casadevall i Sra. Carme Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Alberto Fernández Díaz, pel G. P. Popular; Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Rafael Ribó i Massó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Assisteix a aquesta sessió la consellera d'Ensenyament, Sra. Carme-Laura Gil i Miró, acompanyada del secretari general del Departament d'Ensenyament, Sr. Ramon Farré i Roure.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Pere Lladó i Isàbal, Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Josep Rull i Andreu, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Martí Carnicer i Vidal, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Ricard Fernández Deu, Sra. María Caridad Mejías Sánchez i Sra. Maria Dolors Nadal i Aymerich, pel G. P. Popular; Sr. Jordi Ausàs i Coll, Sr. Josep Bargalló Valls i Sr. Ernest Benach i Pascual, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Joan Boada i Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licitud de compareixença de la consellera d'Ensenyament davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius. Tram. 356-00371/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Comença la sessió.

Sol·licitud de compareixença de la consellera d'Ensenyament perquè informi sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 356-00371/06)

S'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent a petició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari Popular, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds,

per tal de considerar i, si s'escau, acordar la compareixença de la consellera d'Ensenyament davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius. Davant d'aquesta proposta i per fixar la seva posició, donarem la paraula a cada un dels grups per cinc minuts. Per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, en primer lloc, voldríem expressar la consideració que hauria estat més adient poder celebrar aquesta Diputació Permanent amb majors condicions materials, en una sala, com disposem en aquest Palau, com és l'hemicicle, i tenint en compte que altres parlaments utilitzen també aquest tipus de solució, sabent que avui tenim una eventualitat temporal que ocupa la sala en què normalment es fan aquestes sessions. No ho dic per raons només formals. En primer lloc, ho dic per raons materials: hi ha, com ha dit vostè, professionals dels mitjans de comunicació amuntegats en aquesta sala. Però ho dic també per raons institucionals: la Diputació Permanent és el Ple quan estem en període de no-sessions parlamentàries, i, per tant, seria bo que, si podem, donéssim totes les condicions per a un tipus d'acte com el que es fa avui.

En segon lloc, nosaltres, igual que els altres grups parlamentaris, considerem que és necessari que el Govern de Catalunya informi de forma directa i transparent sobre l'enrenou social, i especialment en el sector de l'ensenyament, causat per la deriva de la política educativa pel que fa als concerts, i especialment per les darreres notícies i concessions de determinats concerts a determinades escoles.

Aquest és un tema que hauria d'ocupar molt més que una compareixença del Govern, perquè va directament a l'eix central d'una de les polítiques més importants per a l'autogovern de Catalunya: la política educativa. Vàrem sortir del franquisme amb una coincidència, pràcticament unànime, de la necessitat d'enfortir una escola pública, comprensiva de tots els sectors socials, i avui dia som lluny d'aquell objectiu per un conjunt de motius, però també —perquè porten vint anys governant— per responsabilitat del Govern de Catalunya. I les darreres setmanes s'han produït ja despropòsits monumentals, des de declaracions del president de la Generalitat, del conseller de la Presidència i de la consellera d'Ensenyament, que són la gota que «combla» el vas sobre l'orientació de la política educativa d'aquest Govern.

Nosaltres considerem que és urgent que es faci aquest debat i, al nostre entendre, seria urgent que d'aquest debat pogués sortir una reunió del mateix plenari del Parlament per anar més enllà del que és una compareixença, amb votació de les corresponents resolucions.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument, perquè entenem que en aquest primer torn es tracta de demanar, de sol·licitar, com ja hem fet així per escrit, la compareixença davant d'aquesta Diputació Permanent, amb caràcter excepcional perquè estem fora del període regular de sessions, de la consellera d'Ensenyament del Govern de Catalunya, per tal d'informar els grups parlamentaris del que alguns grups considerem que són determinades irregularitats en la concessió d'ajudes a determinades escoles concertades, a partir del que ha estat la denúncia pública d'un sindicat, la USTEC, apareguda recentment en els mitjans de comunicació.

Per tant, per posicionar-nos simplement demanant el vot favorable de la resta de grups a aquesta petició, i reservem per després, si s'aprovés –com esperem–, la nostra intervenció de caràcter polític.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustríssim senyor Alberto Fernández Díaz. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, moltes gràcies. El Grup Parlamentari Popular havia demanat la convocatòria d'aquesta Diputació Permanent, precisament, per reclamar la compareixença de la consellera d'Ensenyament per tal de donar les explicacions adients al voltant de la signatura dels concerts educatius a Catalunya. I, per tant, únicament, a més d'expressar, evidentment, el posicionament favorable d'aquest Grup a aquest fet, i atès que està acordat entre tots els grups i el mateix Govern de la Generalitat que aquest fet sigui una realitat, doncs, evidentment, el Grup Parlamentari Popular ajorna la seva intervenció fins a escoltar la consellera.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustríssim senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Voldria reiterar tots els arguments que han utilitzat els que m'han precedit en l'ús de la paraula: el nostre Grup també va demanar la celebració d'aquesta Diputació Permanent per aconseguir una explicació directa, clara i precisa de la consellera amb relació al tema dels concerts educatius, i pensem, fins i tot, que, al voltant de l'alarma que s'ha generat entorn d'aquesta qüestió, seria bo anar més enllà i fer un debat general sobre el que afecta l'aplicació del model educatiu a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el nostre vot favorable a la petició que es planteja en aquesta reunió de la Diputació Permanent, tenint present que el nostre Grup Parlamentari en cap moment ha tingut dubtes que calia, doncs, donar totes les informacions que calguessin davant dels temes plantejats. Temes que, per altra banda, no són nous, temes que en aquesta cambra, només mirant el darrer període de sessions, s'han debatut reiterades vegades: el mes de març, el mes de maig, el mes de juny, i possiblement també, doncs, tocava fer-ho ara el mes de juliol.

En tot cas, per tant, el nostre Grup no té cap reserva a votar favorablement aquestes explicacions que el Govern tingui de donar respecte al tema plantejat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Per tant, passem ara a la votació de si s'acorda la compareixença de l'honorable consellera d'Ensenyament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Modificació de l'ordre del dia

Prego ara als senyors diputats que es posicionin sobre l'ampliació d'un punt de l'ordre del dia d'aquesta mateixa Comissió de la Diputació Permanent, per donar ja peu a la intervenció, si això s'escaigués, de la mateixa consellera.

Vots a favor de l'ampliació de l'ordre del dia amb la intervenció de la consellera?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, s'amplia aquest ordre del dia amb la intervenció de la mateixa consellera, que prego que passi aquí, al lloc on li correspon.

(Pausa. La consellera d'Ensenyament entra a la sala i va a seure a la taula presidencial, acompanyada del secretari general del Departament d'Ensenyament.)

Compareixença de la consellera d'Ensenyament per informar sobre la política educativa del Govern, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 355-00115/06)

Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, la senyora Carme-Laura Gil i Miró.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Jo agraeixo que m'hagin dema-

nat la meua compareixença perquè pugui exposar, una vegada més, davant de totes i tots vostès, la política de concerts del Departament d'Ensenyament, i també perquè consti en les actes i el diari d'aquest Parlament que el Departament d'Ensenyament actua sempre i s'ajusta en aquesta acció i en totes les seves a allò que l'article 103 de la Constitució espanyola estableix, i diu que «les administracions públiques, en les seves actuacions, actuaran sempre amb sotmetiment ple a la llei i al dret». Per tant, moltes gràcies també per haver-me demanat la meua compareixença i haver-me donat aquesta oportunitat, més enllà de titulars de premsa i més enllà d'enrenous que no s'han degut pas a la nostra activitat.

Alhora, abans d'iniciar, voldria dir també que lamento que, un cop més, s'usi l'escola, sigui pública o sigui concertada, com un motiu de confrontació política; que això porta confusió al món de l'educació, i que crec que hauríem de ser totes i tots curosos en aquesta qüestió. Perquè aquesta divisió no existeix pas a la nostra societat, i vostès ho saben molt bé, senyores i senyors diputats.

Per iniciar la meua explicació, en tot cas, em permetran que em remunti lluny, una mica lluny, a l'any que s'aprova el text constitucional –que de vostès és ben conegut, per cert–, perquè és en ell i en el bloc normatiu constitucional on es configuren els límits no només de l'acció legislativa, sinó de l'acció interpretativa de la llei. Ben segur que en coneixen bé els àmbits, però jo crec que és oportú emmarcar-hi el tema que ens ha reunit aquí, que serà l'aplicació de la Llei orgànica del dret a l'educació 8/1985, coneguda com la LODE.

Vostès, de llarga experiència alguns de vostès en el tema, sobretot en el tema constitucional i en el tema preconstitucional, saben que la Constitució és un text mare; és un text mare que se centra no en el dret dels col·lectius, no en el dret dels pobles, sinó en el dret de la persona. I això ho fa perquè redacta com la Llei primera, garantidora de llibertats, després d'una llarga dictadura en què les persones en van ser privades, d'aquestes llibertats, i, en ésser l'educació sense dubte la font veritable de llibertat, és amb dues frases simples, concises, que la Constitució proclama: «Tothom té dret a l'educació. Es reconeix la llibertat d'ensenyament», conjuntament; aquest és un punt molt important: «Tothom té dret a l'educació. Es reconeix la llibertat d'ensenyament», i aquest és el punt 1 de l'article 27, amb el qual s'obre el títol IV de la Constitució, que es titula «Dels drets i llibertats fonamentals». No podem oblidar aquesta referència, com no l'han oblidat, no les interpretacions, sinó els ajustaments a dret que han fet sempre les sentències del Tribunal Constitucional i després, a partir d'aquestes, les sentències del Tribunal Suprem.

La llibertat d'ensenyament, doncs, s'ha d'entendre com una projecció. I no són paraules meves, són paraules que es troben a la sentència del Tribunal Constitucional, una sentència del Tribunal Constitucional, i que van ser expressades pel García Valiente: «La llibertat d'ensenyament s'entén com una projecció de la llibertat ideològica i religiosa.» I aquesta és una connexió específica que s'estableix en un article molt conegut per totes i tots nosaltres, l'article 9, del Conveni per a la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamen-

tals, que es va signar venturosament a Roma el 4 de novembre de 1950, conforme el qual han d'interpretar-se sempre les normes relatives als drets fonamentals i llibertats públiques que la Constitució incorpora, i això ho disposa la mateixa Constitució en el seu article 10.2. No podem interpretar, no podem entendre l'article 27, sobre drets i llibertats fonamentals, sense atendre les normes relatives a drets fonamentals i llibertats públiques i a tots els tractats, després, que ha signat l'Estat espanyol.

Ben segur que les sentències del Tribunal Constitucional haurien pogut dir altres coses, potser sí, però elles mateixes es van adonar sempre, des d'un bon inici, que el tema de l'educació, el tema d'unir..., tothom té dret a l'obligació, tothom té dret a l'educació. L'educació és obligatòria i gratuïta, bàsica, és un tema complex i és un tema ambigu, però per això les seves sentències, com les del Tribunal Suprem, adquireixen particular rellevància quan estableixen quina és la veritable i vinculant interpretació de les normes i quin és, diuen les sentències del Tribunal Constitucional, l'únic sentit en què s'han d'entendre. Això ho diuen les mateixes sentències.

Com vostès recordaran, a l'article 27, que he mencionat –l'article 27–, tothom té dret a l'educació, es reconeix la llibertat d'ensenyament.; segueix, a l'article 27.2, on diu les finalitats de l'educació. Al 3: «Els poders públics garanteixen el dret que assisteix els pares per tal que els fills rebin la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb les seves conviccions.» A l'article 4: «L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït.» Al 5: «Els poders públics garanteixen el dret de tothom a l'educació, mitjançant la programació general de l'ensenyament.» Al 6 es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents; no és l'Estat que dóna a gestionar o a subcontractar un servei públic d'educació: de la Constitució emana el mandat, que és un dret i una llibertat, que les persones físiques i jurídiques poden crear centres docents; forma part de les llibertats. I, alhora, el 9 diu: «Els poders públics ajudaran aquells centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableix.» Aquest, doncs, a partir d'aquí, és el capítol, és l'article que, a nosaltres, ens ha guiat, i amb què nosaltres hem actuat, d'acord amb el que diu aquest article i les sentències que l'han interpretat.

I, a més, aquest article va lligat a un altre article de la Constitució –la Constitució és un tot integrat–, que és l'article 9.2: «Correspon als poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives», i ha de remoure els obstacles que n'impedeixin o en dificultin la seva plenitud. És evident, doncs, que es reconeix amb les lleis que desenvolupen la Constitució espanyola, amb les sentències que defineixen la doctrina, que es reconeix la llibertat d'ensenyament. Vol dir que el dret de tots a l'educació s'ha de realitzar dins d'un sistema educatiu plural, regit per la llibertat. I aquesta norma és el principi que constitueix la projecció en matèria educativa de dos dels valors superiors del nostre ordenament jurídic, que són la llibertat i el pluralisme, com es defineix a l'article 1.1 de la mateixa Constitució.

Segons diuen les sentències constitucionals, la llibertat de creació de centres docents, que el punt 27.6 de la

Constitució estableix com a llibertat, és la manifestació primària de la llibertat d'ensenyament, i el que implica és que en educació no hi pot haver monopoli estatal i que tampoc hi pot haver monopoli d'un únic ideari dins de l'escola privada, i que ha d'existir, doncs, un pluralisme educatiu institucionalitzat.

Fins i tot a França, quan s'ha parlat de pública i privada, s'ha dit sempre que el sistema mixt, que ben segur que cap de vostès, doncs, hi està en contra, és una fórmula d'equilibri. I a França van posar la norma, i això significava que «ni l'Estat ni una collectivitat determinada, religiosa o no, podria dominar –diu– imperiosament sobre els nostres joves.»

Fins i tot el Tribunal Europeu de Drets Humans, en una sentència molt coneguda, del 7 de desembre de 1976, diu que «aquest pluralisme, aquesta llibertat, aquest sistema dual», diu, exactament, «és essencial per a la preservació de la societat democràtica, perquè impedeix els monopolis». Per tant, els articles, els punts de l'article 27 de la Constitució el que fan és que la concurrència entre centres escolars, creats pels poders públics i centres escolars privats, doni satisfacció als drets fonamentals i a la finalitat educativa que assenyala la Constitució, i que uns i altres són convergents i complementaris, no pas subsidiaris. I això, ho ha repetit diverses vegades el Tribunal Europeu de Drets Humans en les seves sentències.

Em perdonaran que m'estengui, però com que m'han dit que tinc temps il·limitat, malgrat que ja sé que el temps mai no és il·limitat...

El president

Aquesta segona observació és molt oportuna.

La consellera d'Ensenyament

Nosaltres no ho som, eh? Ja sé que el temps no és il·limitat, ni jo, però seguiré perquè s'entengui bé, perquè després haurem de passar al segon punt, que és, doncs, sobre els set centres a qui vostès s'han referit. Però jo crec que abans s'han d'emmarcar, perquè així després no hauré de repetir.

«Els drets que la Constitució garanteix als pares», diuen les sentències del Tribunal Constitucional –Constitucional–, «poden satisfer-se dins el nostre sistema educatiu per dues vies, que corresponen als dos termes del binomi institucional, escola pública - escola privada, components d'aquell.» En els centres escolars públics, aquest exercici és d'acord amb la llibertat d'ensenyança, propi del seu mateix pluralisme educatiu, ja que l'Estat és no confessional. Els centres públics permeten exercir aquest dret a tots els pares, si així ho desitgen, si així hi opten, encara que alguns d'ells podrien considerar que voldrien una educació més homogènia ideològicament, i per això existeixen, també, opcions d'escola privada que tenen caràcter propi, «ideari», com es deia abans de l'any 85.

Diu: «Aquests centres privats que estan dotats d'ideari educatiu» –ara diríem caràcter propi– «satisfaran plenament el dret de l'article 27.3 d'aquells pares que se senten identificats amb aquell ideari, però no d'aquells pares que el rebutgen també per motius ideològics.»

Per tant, si dintre d'un mateix marc, d'un hàbitat de convivència i educatiu, coexisteixen centres públics i centres privats, dotats aquests, els privats, de diferents idearis –perquè la pública no en té, d'ideari, té projectes educatius però no ideari–, si coexisteixen centres públics i centres privats, és evident que s'hi donen les condicions òptimes perquè tothom pugui satisfer el dret recollit per la Constitució, en l'article 27.3. «Llavors sí que es pot afirmar», diu la sentència, «que cada centre privat ofereix el seu ideari perquè sigui o no escollit pels pares davant d'una situació de concurrència.»

Altres, en altres punts, fins i tot, de la mateixa sentència..., per exemple, un jurista tan prestigiós com Àngel Latorre, conegut aquí, a Catalunya, força perquè ha estat professor de la nostra Universitat, diu que «l'ideari educatiu és l'expressió pública, sintètica i inequívoca, del caràcter ideològic propi d'un centre que tendeix a facilitar als pares els drets que els reconeix l'article 27.3 de la Constitució».

Bé, ja veuen –vostès ho sabien, però ara es pot constatar– que el dret a l'educació és un dret personal, que la creació de centres docents privats és una llibertat fonamental, que els poders públics a fer que hi pugui haver aquest pluralisme, inclusivament ideològic, està obligat a ajudar els centres docents privats que compleixen els requisits que la Llei estableix. Però, alhora, l'article 10.2 de la mateixa Constitució recordin vostès que estableix que «les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats reconegudes a la Constitució s'interpretaran sempre de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els tractats i acords internacionals ratificats per Espanya», i aquests són: el Pacte internacional relatiu a drets econòmics, socials i culturals de les Nacions Unides i la Convenció i Recomanació, sobre la lluita contra la discriminació en l'àmbit de l'educació, de la UNESCO, de l'any 1960.

En tots aquests pactes, convenis i acords internacionals, subscrits per l'Estat espanyol, s'acorda repetidament que els pares tenen el dret de triar per als seus fills escoles diferents de les creades pels poders públics, i això ho recull la LODE, en el seu article 4, la Llei orgànica ho recull. I està també subjecte a la Resolució, de 1983, posterior a la Constitució –perquè sempre s'ha de seguir llegint la Constitució d'acord amb aquests pactes–, del Parlament europeu, sobre la llibertat d'ensenyament, que diu que «el dret a la llibertat d'ensenyament implica l'obligatorietat per als estats membres a fer possible el seu exercici pràctic, atorgant a les escoles les subvencions públiques necessàries per a l'exercici de la seva funció, l'acompliment de llurs obligacions, en unes condicions iguals a aquelles amb què es beneficien els centres públics.»

A poc a poc, el tema tan complex es torna més diàfan. És clar que la Constitució sí que és diàfana quan vol un marc de compromís i concòrdia. No tothom ho pot entendre així, però la Constitució sí que ho ordena, i ho ordena d'aquesta manera. I bé a dir que hi ha un marc de compromís i concòrdia, un marc de compromís i concòrdia en el sistema educatiu. I reconeix implícitament un sistema mixt que era heretat per un sistema mixt. I proporciona alhora un espai integrador on poden coexistir les diverses opcions educatives. I el marc que configura és complex, però força explícit: estableix el

dret a l'educació i afirma alhora, en el mateix punt, la llibertat d'ensenyament, el dret dels pares a elegir la formació religiosa i moral per als seus fills, la llibertat de creació de centres docents i l'obligació dels poders públics d'ajudar-los.

Passem, doncs, a la Llei orgànica, a la Llei orgànica que regula el dret a l'educació, Llei 8/1985, que és la que tot aquest compromís i aquest marc que dibuixa la Constitució, estableix ja, com a norma reguladora.

S'inicia la LODE en un punt, el seu primer punt: «Tots els espanyols tenen dret a l'educació bàsica; aquesta educació serà obligatòria i gratuïta» –evident: «obligatòria i gratuïta».

Punt quatre: «Els pares o tutors tenen dret que llurs fills rebin aquesta educació, tenen dret a escollir centre docent diferent dels creats pels poders públics i tenen dret que llurs fills rebin la formació religiosa i moral d'acord amb les pròpies conviccions.» I crea un mecanisme jurídic: el que es diu «el concert».

I l'article 47 diu: «S'estableix un règim de concerts al qual podran acollir-se aquells centres privats que imparteixen l'educació bàsica i reuneixen els requisits previstos.» Tots –tots–, no tots els privats, tots aquells que ho sol·liciten, tots aquells que ho volen, perquè l'Estat, òbviament, no pot obligar tots els centres privats a voler acollir-se al règim de concert; però aquell que ho sol·licita i ho vol, a aquell, es té l'obligació d'ajudar-lo per fer efectiu el dret de l'ensenyament bàsic gratuït per a tots i totes els nois i noies, nens i nenes que van a aquell centre. L'ensenyament bàsic, això és el que ordena la Llei d'acord amb els mandats internacionals i constitucional.

Què més diu? I posem-nos a l'any 85. Després podem llegir sentències, en porto moltes; els les estalviaré, n'he triat només tres o quatre, però n'hi ha una llarga col·lecció –que vostès deuen conèixer molt bé, segur–, però que jo els en porto una mostra només. Què es diu l'any 85? L'any 85 es fa una llei que té un mecanisme, una organització, des de l'any 70, de subvenció als centres que imparteixen educació bàsica –des de l'any 70. Per alguns, ara, el concert és la Mediterrània, però ja ho sabem que la Mediterrània, malgrat que és un mar una mica mort, sempre es descobreix contínuament. Però és ben cert que des de l'any 70 hi ha subvenció a tots els centres..., es pot dir que a tots els centres. I la LODE, al seu preàmbul... –la LODE, el Govern socialista, tots els parlamentaris que l'aproven, que no van ser tots, evidentment, però tots aquells que la van aprovar, tots aquells, van dir que sí, que certament s'havia heretat un sistema mixt, que es buscava un compromís, que es volia acabar amb aquestes divisions entre pública i concertada, que es rebia la llibertat d'ensenyament, i que tenien dret, tots els centres que es volguessin acollir al concert, a tenir-lo.

I no hi ha cap distinció, ni a la Constitució ni a la Llei, de cap ordre; no n'hi ha cap, de cap ordre. Quan es diu «tothom» és tothom; quan es diu «tots» –que hauria de dir «tots i totes»; «tots» vol dir «tots i totes», en el nostre llenguatge–, tots i totes les persones hi tenen dret, perquè quan hi ha la gratuïtat, quan hi ha un concert, no és per al centre: la gratuïtat és per a les famílies, per a les persones que trien aquell centre, sigui públic, sigui

privat; i si és privat concertat i s'ha volgut acollir al concert, el té si compleix prèviament els requisits.

L'any 85 veníem, doncs, d'un sistema de subvencions –es deia «subvenció al cost», la subvenció–, des de l'any 70, la Llei 1970, en què diu que l'educació bàsica és obligatòria. Com que era obligatòria per a tothom va haver de donar subvenció a tots els centres. No eren anys de gran riquesa en l'Estat espanyol, evidentment, tampoc ho van ser els de l'any 85, i s'heretava un sistema en què les subvencions d'aquells centres i de tots aquells centres que es fessin de nova creació que s'hi volguessin acollir tenien dret al concert. Però no hi havia els diners suficients als pressupostos de l'Estat espanyol, ni als pressupostos de les comunitats autònomes, per a tothom, i llavors, la mateixa Llei diu: «tindran preferència», no «només tindran», «tindran preferència per acollir-se al règim de concert...»; «tindran preferència», i «preferència», vostès ho saben perfectament, vol dir segons el diccionari «posar, damunt d'uns, uns altres», no vol dir «jerarquia», no vol dir «prioritat», vol dir «preferència», vol dir això: «*fero prae*» –em perdonaran perquè sóc de llengües clàssiques–, vol dir «posar, davant d'uns, els altres», no «posar únicament», perquè, si no, no s'hauria, aquí, donat satisfacció al que diu la Constitució, ni tots els pactes i acords i drets internacionals.

Diu, doncs, l'article 20 de la LODE: «tindran preferència per acollir-se al règim de concerts els centres a què es refereix l'article 48.3...», això, de la Llei orgànica, que diu que en tenen aquells que... Criteris de preferència: que atenguin criteris d'escolarització, demandes d'escolarització; que atenguin una població socioeconòmicament més desfavorida; que, complint un d'aquests dos criteris –un d'aquests dos–, també faci experiències pedagògiques, i que, en tot cas, complint aquests, si s'és cooperativa, s'és preferent, es passa per davant de tot. No diu si la cooperativa podria ser elitista o no elitista, no diu si els altres centres podrien ser elitistes o no elitistes, diu això, diu: «tindran preferència si no hi ha recursos disponibles». I després, quan entrem al tema d'avui pròpiament, els llegiré unes quantes sentències que segurament donaran llum sobre aquest tema, com ens n'han donat durant anys al Departament d'Ensenyament i a mi mateixa quan he arribat al Departament d'Ensenyament com a responsable.

Queda clar, doncs, què són els de preferència, i sobretot s'entén molt bé a l'any 85. I jo ho puc dir, perquè l'any mateix 85 vaig ser jo mateixa que em van encarregar anar al Govern de l'Estat de Madrid a veure com es transferia el que era una subvenció que es pagava des d'allà en el que havia de ser el concert de després. Per tant, és un tema que per mi també és conegut.

Fins i tot, l'any 85, sap que hi haurà progressives implantacions i ho diu –i ho diu–, i queda clar que es té preferència quan no hi ha tots els recursos disponibles. Ens trobem a l'any 2001, vostès ho saben, 17 de juliol, ho saben tots també, vull dir, i totes.

Què diu més, la LODE? La LODE, al seu article 49, diu: «La quantia global dels fons públics destinats al sosteniment dels centres concertats s'establirà als pressupostos generals de l'Estat i, en el seu cas, al de les comunitats autònomes, i es fixarà en els pressupostos

generals de l'Estat l'import del mòdul econòmic per unitat escolar»; que és el que nosaltres estem seguint sempre. La Llei de pressupostos de l'Estat cada any posa l'import del mòdul, i l'import del mòdul..., més enllà de tots els acords que es puguin tenir també amb sindicats per donar compliment a un article de la LODE que diu que «progressivament els salaris del professorat de l'escola privada concertada, de manera analògica, tindrà la mateixa quantia que el professorat de l'ensenyament públic». Això ho va dir la LODE de l'any 85, no una llei de l'any 2000 de Convergència i Unió o d'aquest Parlament.

Per tant, és evident com..., fins i tot, una sentència del Tribunal Suprem de l'any 94 –no de l'any 85, del 94, i després n'hi han del 2000; del 94– diu exactament, el Tribunal Suprem diu: «La intenció de la LODE és primar» –a mi m'ha sorprès, però diu això: «*primar*», en català «primar»– «el finançament de l'ensenyament bàsic impartit en els centres privats que ho sollicitin, de tal manera que el concert és l'instrument jurídic per garantir la gratuïtat de l'educació bàsica obligatòria.»

És per això que el Reial decret de la normativa que regula com es dona el concert, com es poden acollir els centres privats al concert diu que «el dret a l'educació bàsica obligatòria i gratuïta es podrà fer efectiva en centres privats mitjançant el règim de concert». És evident que cap dels nostres ciutadans i ciutadanes pot ser forçat a anar a un centre concertat, tampoc a un centre públic. Ni es pot imposar, com he dit abans, a un centre privat que vulgui subscriure un concert educatiu, per tant... Per què? Perquè el fonament constitucional del finançament de l'ensenyament privat radica en el principi de la llibertat d'ensenyament. I afegeix, aquesta Sentència: «No és el conjunt de l'ensenyament privat el destinatari del concert, només aquells centres privats que imparteixen ensenyaments bàsics obligatoris i que ho solliciten.» Per tant, el concert és el mecanisme jurídic per assegurar els drets, deures i llibertats de l'article 27 de la Constitució.

N'hi ha d'altres, de sentències. N'hi ha una també..., del constitucional, aquesta, que diu: «La llei no podrà contrariar els drets i llibertats educatives, i haurà de configurar el règim d'ajudes amb el respecte al principi d'igualtat, i es desviaria del mandat constitucional en el dret d'igualtat i de la no-discriminació si no ho fes així.» I això és evident.

Però ja, després d'aquesta mena de preàmbul, anem a passar al punt pel qual vostès han demanat la meua compareixença, o al punt pel qual... –ja sé que no ho han dit a la compareixença–, que ha fet que vostès diguessin que jo comparegués aquí.

(Pausa.)

El motiu de la compareixença, ben probablement..., perquè hi ha hagut felicitacions de persones importants, de diversos partits, que felicitaven un sindicat perquè va fer un recurs; aquest ha estat el tema, doncs, pel qual em trobo jo avui... –i, de veritat, em sembla molt bé i jo mateixa l'hauria hagut de demanar, perquè així hauria pogut explicar bé tot el que estem fent i vostès així m'haurien entès millor.

El recurs aquest..., el recurs parla de set centres. Hi ha un recurs, de l'any 2001, diu, «sobre la concessió del

concert a set centres determinats.» Això ja ho saben: Viaró, la Farga, la Vall..., centres de la Institució Familiar d'Educació o alguna cosa així..., Institució Familiar d'Educació, més conegut com més o menys Opus Dei, eh? –Viaró, la Farga, la Vall... Per cert, algú ha oblidat, primer, que el recurs es presenta no perquè se'ls ha donat concert, sinó perquè en la resolució se'ls el dona progressivament; com que no hi han prou recursos per donar tot el concert des de primer fins al final de l'educació bàsica obligatòria, se'ls el dona, doncs, enguany a un curs, l'altre any a un altre, i així es dona a tots els centres concertats. Clar, cada any surt la resolució que diu: «En comptes de dos grups, ja té el tercer.» Vol dir que els nens i nenes que han començat la bàsica concertada segueixen.

I el recurs –estic segura que tots vostès l'han llegit molt bé– és per la progressió, per exemple, pel tercer curs a un, per l'últim curs de tots a un altre; en el mateix sac estan tots com si fossin nous, quan els haig de recordar que la Vall el té des de l'any 97, i jo no vaig escoltar mai res, ni als diaris, ni als titulars, però, en fi, ja se sap que els desitjos van d'acord, doncs, amb les possibilitats, i les ambicions amb les oportunitats, a la nostra societat, eh? Per tant, queda clar que aquests són tres centres; després hi ha dos centres d'escola catalana –alguns d'ells ben coneguts d'alguns de vostès... Hi ha el Pere Vergés, el Súnion, escola catalana i coneguda, i després uns altres dos... En fi, són set en el seu conjunt.

Com és que se'ls hi dona?, es diu. Com és que es dona a uns centres que es bategen com a «centres d'elit»? De 735 centres concertats que hi ha a Catalunya, set centres –aquests recurrents–, segons, potser, alguns de vostès o algunes de vostès, són d'elit –cap altre. No sé què vol dir «elit», o sí que sé què vol dir. A veure: «elit», d'acord amb el diccionari de la llengua catalana –versió antiga, versió moderna, la que vulguin–, és un «grup minoritari privilegiat culturalment, políticament o econòmicament» –això és una elit. És el centre, què és d'elit? Són les famílies, d'elit? Perquè hi ha, també, persones d'elit que van a la pública, eh? Aquestes minories culturals, polítiques i també econòmiques també van a l'escola pública. És obvi que persones, algunes persones d'aquestes minories fan una lliure opció i van a la concertada. És igual si 200 metres més enllà hi ha una pública; han fet una opció perquè aquell ideari, aquell caràcter propi, aquell projecte educatiu s'adiu amb allò que ells pensen o són.

Per tant: d'«elit»? No ho sé; jo diria que d'elit, en el sentit que vostès ho han usat o alguns o algunes de vostès han usat, dins dels més de 700, en aquest sentit, n'hi podria haver més d'un. Jo no diré, obviament, ni noms ni relacions, però segur que n'hi ha més. Perquè em diran vostès... Primer, ja és estrany, no?, que, l'any 2000, quan es van donar a alguns d'aquests –no a tots–, no s'hagués dit res. Que no s'hagués dit res almenys amb la insistència, la intensitat, la força, l'oportunitat d'ara, però, vaja, no es va sentir; segur que no es va sentir, perquè, si no, algú ho hauria escoltat, però si es parla, també, ideològicament, que jo ja els he llegit alguna sentència clara constitucional del que és ideologia en educació, i el dret que també tenen els pares i les mares a trobar aquella que és conforme amb ells, amb la seva, els diré que, tal com aquests centres que hem

dit: Viaró, la Farga i la Vall, amb l'excepció que la Vall té concert des de l'any 97, n'hi ha 16 a Catalunya –16–; de concertats, 14 fins ara –aquests dos eren els últims–, concertats. Jo no vaig llegir res als diaris, ningú de vostès va llegir els diaris, alguns de vostès que els coneixen, perquè els tenen a prop a les seves ciutats, etcètera, o molt a prop, no van dir res –ningú. Va ser l'any 86, l'any 93, l'any 94, l'any 97, l'any 95 i, per últim, per gran escàndol, l'any 2000, pel mateix Govern i diferent consellera. Per tant, de 16, eren 14.

Per què no s'han donat abans?, em diran; per què s'han esperat a donar-ho ara, eh? Sembla que ho hem fet d'amagat; no ho hem fet mai d'amagat, nosaltres. Ho hem fet com sempre, perquè no fem res d'amagat, perquè, és clar, no tindria validesa, cap acció nostra, administrativa, si no sortís al *Diari Oficial de la Generalitat*. Per tant, el *Diari Oficial de la Generalitat* explica una llarga història, com les actes d'aquest Parlament explica, també, una llarga història paral·lela, que a vegades es troben, eh? Les paral·leles no es troben mai, però, en fi, alguna vegada s'ha trobat.

Abans, jo voldria dir una paraula, ja que no voldria que només es parlés dels d'ideologia religiosa, que jo respecto, que no comparteixo, però respecto l'opció dels pares que els hi envien. Jo puc parlar, potser, perquè no he tingut fills, però jo sí que sé on he anat a estudiar –potser per això sóc com sóc–, però voldria parlar d'un parell de centres, només, d'aquests, de dues escoles catalanes, pel que sembla, d'«elit», també; de dues escoles catalanes. L'una porta un nom conegudíssim en la història de l'educació, en la història de la resistència catalana, com és el Pere Vergés, per exemple.

És clar, abans me n'he anat al 78; ara, me n'hauria d'anar al 39, eh? La major part de vostès no havien nascut; tothom sap que la gent jove té records i la memòria col·lectiva, doncs, poc. T'has de fer gran per tenir memòria col·lectiva, per formar part de la memòria col·lectiva, però en la memòria col·lectiva aquest nom, dins del món de l'educació, és encara mític –no l'escola, però sí el nom. I, si les persones que per seguir, per seguir un ideal –un ideal, no una ideologia–, un ideal pedagògic..., tot el seu patrimoni –tot– ha anat per fer una escola determinada. I això no ho podem oblidar. No deu ser injust dir-ne «d'elit» –no ho sé–, però jo diria que seria tan injust com dir-ne unes altres que pertanyen a noms mítics de després del 39.

Perquè vostès saben que tot va ser desmuntat per decret, que no hi hagué mai pressupost estatal per a l'escola pública. Fins i tot, quant a l'escola religiosa, que aquí no hi va, però és de passada, fins més enllà dels anys 80, religiosos i religioses treballaven sense cobrar, també –no ho oblidem–, donant classe allà on no hi havia pública, perquè no hi havia hagut inversió pública. La inversió pública, l'hem fet nosaltres i vostès aprovant les nostres inversions cada any.

Als anys 40, algú –alguna– de vostès, sobretot la gent que coneix el món de l'educació, recordarà haver llegit i altres haver viscut que mestres renovadors i catalans van seguir d'educadors; no se'n van anar. Van seguir d'educadors i educadores aïllats, amb una única companyia, que era la por. Per exemple, en Vergés, el senyor Pere Vergés. Tothom sap que era l'antic director

de l'Escola del Mar, del Patronat municipal de Barcelona, i que va arrossegar amb ell una llarga història de por i de valor per seguir amb l'acció catalana.

Però n'hi van haver més, i va ser en aquestes èpoques –i més tard– que van començar a sortir de la foscor, malgrat que amb por i sense ajuts –sense ajuts–, escoles privades catalanes que, avui –potser algú de vostès... Però és segur que, per a tres quartes parts de la societat, si els escoltessin a vostès o alguns de vostès, o algun sindicat –potser no vostès, algun sindicat que diu que són d'elit–, totes aquestes que vaig a dir serien, també, d'elit –segur. Però podrien, vostès, posar-s'hi de peus damunt i no caurien, eh?

Per exemple, tothom recordarà, quan era jove, la Carme Serrallonga, la Carme Serrallonga i la seva Isabel de Villena. Potser algú creuria que és d'elit –segur. L'Andersen, el Betània amb les germanes Omedes –avui, Betània Patmos–, el mateix Patmos, el Virtèlia, El Tècnic Eulàlia, avui en el Frederic Mistral... Tots aquests són escoles d'elit –segur– per a una gran part de la població, perquè qui hi anava, allà, eren minories que buscaven escola catalana i que encara la busquen ara, potser –minories, culturalment i políticament, privilegiades –no econòmicament. No confonguem escola concertada amb rics, i escola pública amb pobres, perquè això és incert i, a més, és injust i, sobretot, és injust en l'escola pública. És injust en l'escola pública, en els acudits de la premsa, en les pancartes, quan diuen que és l'escola dels pobres, si per l'escola dels pobres volen dir que són..., que no hi ha minories culturals allà dins, o gent amb cultura allà dins.

No en parlaré. N'hi ha més, d'escoles. Totes aquestes tenen concert: les unes més tard i les unes més endavant, i vull parlar, també, si convé, de Súnion. Un gran pedagog, que va morir molt jove –un experiment pedagògic d'una gran vàlua– Costa Pau, un nom, ara oblidat, potser, però que ha estat mític, també, a la nostra escola i al nostre moviment pedagògic, que va ser qui va encetar Súnion, que encara és un model d'experiència pedagògica.

Per tant, per què no s'han donat abans?, diran; per què la consellera els dona ara? La consellera, que és elitista; la consellera, que potser va a favor de la privada i en contra de la pública, eh?, és clar, segurament –clar–, com que ningú ho sabia –ho haig de dir jo ara–, com que vostès no ho sabien... Vostès devien pensar que jo –no ho sé–, venia de l'estratosfera, potser, però, és clar, vinc d'un món i d'una història molt llarga –no meva, no meva–, molt llarga, d'escola. Jo els podria dir per què no? Precisament, per insuficiències pressupostàries, que és l'únic motiu, si es tenen els requisits per sol·licitar concert, que es pot denegar –l'únic. Sentències a l'abast. He portat una bossa de la Pedrera, perquè no es digués que feia propaganda, així, com de res, que no fos plena de sentències. Només una antologia. Però ara en llegirem unes quantes, que a la millor també servirà a qui fa els recursos; així sabran què poden no dir.

Unes. Tribunal Suprem –ho dic en castellà, perquè no és nostre, aquest tribunal–: «La insuficiència presupuestaria podrá determinar otras consecuencias, pero nunca su denegación.» –any 99; no 85, 99.

Una altra. Bé, ho traduiré, perquè m'agrada més al català, és clar: «Segons té declarat la sentència d'aques-

ta Sala del Tribunal Suprem, la discrecionalitat en la determinació de quines siguin les necessitats reals d'escolarització, concreció, etcètera, no pot deixar a l'omnímoda llibertat de l'Administració la decisió sobre quins centres són subvencionables o no. Les condicions a què es refereix l'article 48/3 de la Llei orgànica –la dels criteris de preferència– han de ser considerats criteris de preferència quan es donin» –i això sí que ho dic en castellà, perquè no sé com traduir la paraula– «*limitaciones presupuestarias insoslayables*, les quals han de ser provades per l'Administració, no sent suficient la seva al·legació, i en cap cas no podran ser motiu d'exclusió d'un centre privat del règim de concerts educatius» –any 94.

I una altra: «Encara que sigui jurídicament possible que la sol·licitud d'un concert educatiu en general pogués ser rebutjat per l'Administració per insuficiència material pressupostària en no disposar, aquesta, dels suficients mitjans econòmics que haurien de cobrir tal despesa pressupostària, no és menys cert que, existint realment aquest pressupost en un concepte general, l'Administració hauria de justificar que allò pressupostat no abasta cobrir totes les necessitats en l'acte –no d'una manera general–, i haurà de justificar prioritats excloents que obstaculitzarien o impedirien, en cada cas concret, la disponibilitat efectiva de mitjans econòmics no susceptibles d'obtenir per altres mitjans que les lleis fiscals determinin» –any 93. I així contínuament, totes, queda clar, eh? Per tant, es donen en un moment en què n'hi ha. I després, segurament, per contestar-los hauré d'explicar-los el perquè en aquell moment ja n'hi han i estan pressupostats. Per tant, acabo aquesta part en espera d'allò que vostès vulguin preguntar i que jo pugui contestar, i em permetran que els contesti després bastant breument, més breument que ara, sobre aquests set centres.

Però jo també els voldria dir una cosa, vull dir per si..., com que potser tenen la..., no la temptació, sinó l'obligació de dir-m'ho, els diria que nosaltres quan va sortir, l'11 de març, crec, d'enguany, una notícia a una premsa en què es parlava que hi havia una resolució que donava a aquests set centres d'elit..., segurament a aquests set centres, que se'ls donava concert –que ja el tenien, que no és igual–, nosaltres immediatament vam considerar que això podíem creure que era una denúncia. I, immediatament, amb un escrit meu, propi, el mateix 12 de març vaig ordenar als delegats i delegades del meus territoris que em fessin elevar informe reservat sobre aquests centres si complien o no els requisits.

Per tant, això ha tingut una continuació. I la continuació es veurà després, en tot cas, en la contesta, si es pot dir. Però que sàpiguen vostès que nosaltres ja ho vam considerar, en tot cas, una denúncia; no vam trigar ni un dia, era un diumenge i ho vam fer el dilluns.

Per tant, jo els dono moltes gràcies per la seva paciència, per haver-me donat, també, l'oportunitat de poder explicar i de poder explicar què diuen les doctrines constitucionals, etcètera, per explicar el que potser voldria dir «d'elit». I, doncs, amb molt de plaer escoltaré allò que vostès em vulguin dir i els contestaré en allò que em sigui possible.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Si els sembla ara podríem parar per cinc minuts, si els semblés bé? (*Pausa.*) Sí, em sembla que..., doncs, se suspèn la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i sis minuts i es reprèn a tres quarts de dotze.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, per un espai de quinze minuts, l'il·lustre diputat, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Consellera, com li deia fa uns instants, això és un debat al Parlament, no un debat amb els sindicats, amb els quals, per cert, li suggereixo que debati i, sobretot, que hi concertí més sovint.

Això no és un debat sobre escola pública *versus* escola privada, ni és un debat d'un seminari de sociologia sobre el concepte d'elit, que li garanteixo que nosaltres no utilitzarem; és un debat sobre ensenyament. I és un debat sobre un model educatiu i dins del qual creiem que hi ha hagut una mala política de concerts. I, a més, senyora consellera, fa moltes legislatures que el nostre Grup ho ve plantejant. No ens digui que fa dos dies que ho hem plantejat. I no tinc temps de recordar-li, quan vostè no hi era aquí i quan jo començava a ser-hi, *Diàris de Sessions*, etcètera.

Nosaltres, el març d'enguany, li vàrem enviar una denúncia, perquè s'estava finançant des del Departament, il·legalment, centres privats que discriminen els infants; març del 2001. I vostè ens contesta el maig del 2001 que «mitjançant la inspecció d'Ensenyament es compleix escrupolosament». Senyora consellera, aquests informes de la inspecció que diuen textualment que «no s'acompleix en cap dels supòsits establerts», són veritat o són mentida? Són del «seu» Departament, n'hi han molts; no s'acompleix en cap; de tal forma que, fins i tot, un escrit d'una d'aquestes escoles, quan demana els concerts diu que «el curs 2000-2001 se'ns van concedir sis unitats quan només en teníem quatre». Divertit, no? Ells només en tenien quatre, però vostès els en van concedir sis! Sí, senyora consellera..., estic llegint papers oficials de la seva Conselleria.

La política educativa té molt a veure amb la política pressupostària, és clar que sí. Quan vàrem sortir de la nit franquista, tots ens vam posar d'acord que calia una escola comprensiva que fos conciliable amb la lliure elecció. I em remunto fins a aquest punt perquè vostè mateixa s'hi ha remuntat, encara que una mica prenent funcions d'alguns dels presents en el que és el constitucionalisme. En aquesta doble opció calia inversions que no s'han fet i criteris ben clars, i hi han mancat ambdues coses.

Recordi, senyora consellera, que a la mare dels ous del que estem parlant, ja que vostè ha tocat el tema pressuposts, nosaltres estem per sota de la mitjana de la despesa de la Unió Europea en educació. Recordi-ho, si vol tocar el tema pressuposts. I recordi que enguany el 25% del pressupost del seu Departament se l'emporta l'escola privada, i que ha anat creixent, des del

34,7%, que és l'increment que ha tingut el Departament d'Ensenyament des del 96; la subvenció privada ha crescut un quaranta i escaig per cent, molt més que el mateix Departament. Li parlo del tema que vostè ha tocat, que és importantíssim, i ho celebri, que l'haig tocat, perquè, en part, l'explicació va per aquí.

Això amb un model escolar que encara està per complir, el zero - tres anys..., encara estan per complir totes les temàtiques de promeses sobre escoles bressol fetes en aquesta cambra; hi han seriosos dèficits d'infraestructures; hi han barracots –i no és cap demagògia tornar a dir, l'any 2001, que hi han barracots–; que no es cobreixen els ensenyaments especials; que hi han dèficits de formació professional; que retallen plantilles a secundària, i no tinc temps de donar-li la llista de les coses que manquen. Possiblement li serà més proper que li llegeixi l'editorial d'un diari com l'*Avui*, quan diu que «hi ha un gran descontentament i un descoratjament accentuat entre els mestres, un gran desconcert entre els pares, una profunda preocupació a la societat sobre l'impacte dels últims canvis organitzatius en la davallada del rendiment del sistema educatiu». Potser és una opinió que a vostè li mereixerà més crèdit que no pas el que puguin dir els que ha citat vostè abans o jo mateix.

Li he dit que per fer conciliable l'escola comprensiva amb la lliure elecció calia diners, que no s'hi ha posat, i calia criteris clars. No ho confonguem, senyora consellera. I ara per deformació professional, el dret a l'educació constitucional no és el dret al concert. I vostè ha deixat damunt la taula aquesta identitat. El dret a l'educació no és el dret al concert. Cadascú pot crear els centres que vulgui, però no amb diner públic, que aquí hi ha el petitíssim matís. I, a més, s'ha d'ajudar a qui reuneixi requisits i a qui segueixi polítiques. Entrem a debatre això.

Senyora consellera, el concert es dona quan hi ha una obligació per part de l'Administració, que ha d'oferir un servei i no ho pot ser sola i concerta amb qui pot contribuir a oferir aquest servei. Però vostès han anat a una política de concerts que està acabant amb la política, típica del franquisme, de subvencions. Pràcticament totes les escoles privades avui estan en concert. Vostè ho acaba de recollir, fa uns moments. I això, *de facto*, ens dona una situació que va camí de dues xarxes d'ensenyament. No em refereixo a tot l'univers del concert, li torno a repetir el principi: el concert serveix perquè quan hi ha una obligació de l'Administració pública i no es pot cobrir altres contribueixen a cobrir-la, dins, òbviament, de les normes, condicions, requisits i *pressupostos* –posem-ho també– de l'Administració pública. Hi ha molts sectors del món concertat i el dia que diferenciéssim entre ells..., no només apellant a la respectabilíssima memòria de tal o tal pedagog, tenim molts més casos per parlar, si vol, en detall, sobre les grans diferències del que significa aquest món del concert. Però si vostè practica una política –com vostè acaba de defensar, també– que s'ha de concertar a tothom, a tothom que ho demani, acabarem amb dues xarxes, en una de les quals, avui, i vostè ho sap, es discrimina en matriculació, no es dona transparència en el rendiment de comptes, es cobren taxes absolutament abusives i de destinació dubtosa –parlo d'alguns

d'aquests centres que estem, en matèria, discutint sobre el món del concert.

Si anem a la concertació amb tots els centres privats, és evident que podem anar a la segregació de dos troncs escolars completament al revés i als antípodes de l'objectiu inicial, que era l'escola comprensiva de tots els sectors socials, incloent-hi els que tenen necessitats educatives especials, i el principi de la lliure elecció.

Hi ha unes escoles sobre les quals vostès s'ha entretingut perquè diu que són les que porten l'enrenou. No, no són només aquestes escoles el que nosaltres voldríem evidenciar en aquest debat sobre la política educativa. Però parlem també d'aquestes escoles. És fabulós, senyora consellera, que per defensar els concerts a l'Opus Dei em citi l'article 9.2 de la Constitució; l'article més socialitzant que hi ha a la Constitució, còpia de l'article de la Constitució italiana post Mussolini, que l'única paraula que hi van canviar els constituents espanyols és on diu «defensa dels treballadors», diu «defensa de les persones», «per remoure els obstacles per a la igualtat social», paraula que s'han menjat. És fantàstic que per defensar els concerts amb l'Opus Dei, per defensar que estiguin donant diners a l'Obra, em citi l'article més progressista i –permeti'm l'ideologisme– més d'esquerres que hi ha a la Constitució.

Senyora consellera, on és la gratuïtat d'ensenyament? Es fa o no es fa discriminació en la matriculació, prohibida per la Llei? Contesti'm aquesta pregunta: se'n fa o no se'n fa? (*Pausa.*) Hi ha identitat d'itineraris en aquestes escoles respecte al que preveuen les normes del nostre sistema legal? És cert o no és cert que les poquíssimes escoles que queden a Catalunya on encara es separa nois i noies –escoles per a noies– són aquestes precisament? Un principi tan elemental, tan inscrit en tota la tradició que vostè ha citat orgullosament, i inscrit, fins i tot, en l'aplicació de les normes del sistema legal, queda trencat en la coeducació que no es respecta i en l'impuls al sexisme en aquestes escoles, avui, any 2001, acabades de concertar.

Però, senyora consellera, el seu orgull català on queda quan aquestes escoles, moltes d'elles, no respecten la Llei de normalització lingüística del català. Per què hem d'anar a Santa Coloma de Gramenet a exigir, al barri del Fondo, que hi hagi immersió lingüística i en algunes d'aquestes escoles, amb diner públic, hi hagi un enfocament trilingüe –faltaria més–: castellà, català, anglès, però sense cap aproximació al que són lleis d'aquest Parlament i d'ideologia, en aquest cas sí, de l'opció que vostè representa com a majoria de govern? On és el seu orgull com a consellera i com a governant?

El que li estic dient és cert o és fals? Discriminació en les matriculacions, discriminació social, discriminació en el sexe i, pel que és la nostra llengua, discriminació lingüística? Aquest és el tema que fa vessar el vas; li ho he dit en la demanda de la compareixença: no és el tema, és el que fa vessar el vas, un vas molt ple d'irregularitats, per un enfocament de fons; no estem parlant només d'aquests expedients que tal o tal inspector va defensar i va dir categòricament que no es reunien els criteris perquè es donés el concert i vostès els el van donar; això és el que ha desfermat de nou tot el que és el debat –i tant de bo fos molt més públic i social– sobre el tema d'ensenyament.

Vostès han dit vertaderes barbaritats en defensar-se aquests dies sobre aquesta temàtica. No ha estat vostè la primera a apellar a la Constitució espanyola; des del president de la Generalitat, que ja va dir categòricament que calia complir la Constitució... Recordi també, vostè, i si vol li enviaré també algun manual, on es deixa claríssim que el dret a l'educació no és el dret al concert, no és identitari al dret al concert. Després..., m'ho estalvio, perquè seria ja massa riota comentar les declaracions del conseller en cap sobre per què es van donar aquests concerts, que vostè mateixa, fent els equilibris solidaris, va haver de fer tot tipus de jocs de mans per amagar-ho. Però n'és vostè la responsable i, per tant, amb tot el «carinyo» del món, és sobre vostè que jo hauré d'exigir la responsabilitat; la responsabilitat que si fos plenament coherent com a governant l'hauria de dur a la dimissió.

Senyora consellera, vostè tenia un crèdit important especialment en el sector públic, per la seva trajectòria, i aquest crèdit, i entengui'm que estem en seu parlamentària, l'està perdent. Recordi la seva darrera reunió amb secundària i l'actitud dels presents. Vostè ha defraudat quan, en aquest tema, sigui pel que sigui, s'ha vist obligada a plegar-se als sectors més carques de la majoria del govern. Vostè ha fet allò a què no s'havien atrevit, fins i tot, alguns dels representants d'ideologies classistes i sexistes a la majoria de govern. I ho ha fet d'una forma vergonyant, que vostè avui no n'ha parlat: li demanen el concert, el denega, i quan fan el recurs, aleshores el dóna. És hàbil, la jugada. Primer li demanen, vostè com a consellera el denega i amb el recurs davant de la consellera, aleshores el dóna, el concedeix. Per què ha de fer aquesta finta? No és una..., més transparent, d'acord amb tots els principis que vostè ho ha dit, quan ho demanen concedir-los-el? Segon motiu pel qual crec que no exerceix les seves responsabilitats.

Però, un tercer, i encara més important: vostè va començar el seu mandat dient que ja s'havia acabat el temps d'una pura igualtat, de la igualtat d'oportunitats, que ara era el moment de l'equitat. Ho recorda, no? On és aquesta equitat? Equitat que en termes d'història del pensament polític, de dret constitucional, de sociologia, de les matèries que vostè vulgui dir, és intentar fer iguals aquells que són desiguals. On és en aquesta política? En la subvenció a l'Obra? On està l'equitat en la política educativa de concerts de la seva Conselleria pel que fa a aquests sectors que estem tractant? Paraules molt brillants, com abans –li ho reconec. Fets, consellera; es tracta d'analitzar fets: pressupostos, compliment de condicions, qüestions legals. Vostè n'és responsable, també, d'aquest divorci entre les seves pròpies promeses, propostes governamentals a l'inici d'un període i el punt on hem arribat, i del camí que es va a una certa guetificació de part del sistema educatiu català.

Per l'equitat de les persones, que nosaltres ens ho creiem, fa temps que venim plantejant, amb mocions, amb proposicions no de llei, amb mesures parlamentàries, canvis en les polítiques educatives. Senyora consellera, el primer de tots –que ens alegra molt que el senyor Duran i Lleida ho demanés arran d'aquesta polèmica fa menys de quaranta-vuit hores–: la Llei general d'educació de Catalunya. Ai, carai, vint-i-un anys de govern i encara no l'han pogut fer; competència estatutària;

quin és l'impediment *insoslayable* –utilitzo el seu concepte– que els obstaculitza anar a fer aquesta llei? Celebrem que el senyor Duran i Lleida també ara se n'adoni, que falta aquesta llei. Vostè se n'adona o no? On és? Perquè no només com a governant, com a persona que fa anys que està en responsabilitats en ensenyament, on està la Llei d'educació de Catalunya? Podria parlar-li d'altres normes, algunes de les quals van a cavall de l'ordenament espanyol i català, que afectarien la funció pública, però comencem per aquesta.

I sí, per acabar, que li recordaria punts molt importants de la darrera moció aprovada pel Parlament. Es plantejava una auditoria de tots els centres concertats, una auditoria externa, perquè no hi torni a haver aquest enrenou, que ens omplin de papers de la inspecció que els diuen que no i vostès diguin que sí. Fem una auditoria externa.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Hi té algun inconvenient? –senyor president, acabo en un instant–, hi té algun inconvenient, en aquesta auditoria externa sobre tots els centres concertats per veure quins compleixen i quins no?

Participació del poder local. Senyora consellera, nosaltres som partidaris d'una sola xarxa escolar, pública o concertada, però, amb diner públic, una sola xarxa, i després que cadascú amb els seus diners faci el que vulgui; però, amb diner públic, una xarxa que compleixi les lleis, perquè aleshores s'hauran guanyat els pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, Catalunya és un país d'una llarga tradició pedagògica; ens ho recorda, prop d'aquí, la memòria de l'Institut Escola, magnífic exemple, com el nom d'algunes de les altres escoles que vostè ha esmentat: Pere Vergés, Súnion –«t'evocaré de lluny», que diria Carles Riba– i la mateixa Virtèlia, tan important en la història cultural i política d'aquest país, perquè per allà van passar personatges de la vida política d'avui, com Pasqual Maragall i, ja en la part dels més grans, la congregació Virtèlia, Jordi Pujol. Per tant, no serem nosaltres qui farà retrets de l'existència d'aquesta noble i notable tradició pedagògica al nostre país; un país amb una concepció de l'educació com a vacuna contra l'amenaça d'exclusió social, com a espai per convertir els joves en persones aptes per al treball i també per viure en una societat democràtica, però primordialment com a instrument d'accés a la cultura i a la civilització en igualtat d'oportunitats.

L'educació obligatòria i gratuïta és una victòria de la democràcia i de la civilització, abans de la Constitució espanyola i després d'aquesta. En moments difícils l'escola ha suplert les deficiències existents a través de l'entusiasme, la vocació, la professionalitat dels ensenyants, malgrat que no sempre els governs i les societats en reconeixin l'esforç i els tingui en la consideració adequada. Això ha estat així a l'escola pública i també en bona part de la privada. A finals del franquisme hi havia una escola privada amb una voluntat d'impartir un ensenyament modern, laic, progressista i català per la llengua i els continguts –parlo del CEPEPC. L'escola privada, doncs, no és perversa pel fet de ser privada, i també avui, a Catalunya, hi ha moltes escoles privades que compleixen tots els requisits de funció social i així creiem que és de justícia fer-ho constar.

Per a la Catalunya autònoma, l'escola de la Generalitat és l'escola pública, la pròpia, la que ha de rebre tota l'atenció i tots els recursos del Govern català; les escoles de la Generalitat són les escoles públiques, les que no ho són de cap manera són unes quantes «píjoescoles».

Si s'ha recorregut al règim de concert, ha estat per oferir places on no hi havia prou oferta pública. I per a això calien unes condicions molt determinades: necessitats d'escolarització de la zona, atenció a població escolar de condicions econòmiques desfavorables o amb dificultats de seguiment intel·lectual, experiències innovadores d'interès general per al sistema educatiu, però sempre mantenint el caràcter gratuït de la docència.

La LODE, doncs, no pot ser un pretext per entendre que es pot destinar diner públic a uns centres d'ensenyament determinats que tenen, sí, una clara finalitat de lucre. Així les coses, la USTEC destapa que el Departament d'Ensenyament acorda la concessió de subvencions a uns centres privats que no compleixen els requisits, malgrat informes desfavorables de la inspecció, no de la inspecció de l'oposició, sinó de la inspecció del Govern, que no responen a dèficit d'escolarització de la zona, per exemple, el cas dels dos col·legis de Sant Cugat: una part molt important dels alumnes vénen d'altres municipis, i només una gent determinada pot permetre's el luxe de matricular lluny de casa, pagar transport i menjador fora de casa. La funció social, doncs, brilla per la seva absència.

Una altra escola. El cap d'estudis de primària reconeix –concertada–: «No tenim per què tenir escolaritzats immigrants, no els hem tingut mai.» Claríssim, l'atenció a la població escolar de condicions econòmiques desfavorables brilla per la seva absència.

L'interès educatiu d'algunes experiències cal pensar que no és la separació dels nens i nenes, la negació de la coeducació, la discriminació de gènere que fan en escoles de l'Opus.

En un altre col·legi paguen uns diners determinats –23.000 pessetes, al Viaró, per mes, més 50.000 «voluntàries», entre cometes– per a la fundació del centre. La gratuïtat brilla per la seva absència.

Si hi ha escoles que no compleixen les condicions requerides, senyora consellera, per què la Generalitat hi destina diners?, per quin motiu?, per quina causa? Artur

Mas, que no és de clàssiques –i se li nota–, en té l'explicació: «Tenim diners disponibles», que en llenguatge popular vol dir «anem sobrats de calés»; per ser més precisos, afegia: «No sé si m'explico». Una cosa és complir els requisits, i una altra cosa, complir unes condicions preferents. Francament, no s'explica, però l'entendem.

Les escoles privades poden tenir l'orientació moral o religiosa que vulguin, poden no tenir immigrants si no en volen, poden rebutjar alumnes amb dificultats de seguiment, poden tancar les portes de les aules a estudiants de famílies sense recursos, poden separar els nens de les nenes –no fos cas–, poden no contribuir a l'escolarització en indrets on calgui, poden mantenir centres d'elit d'alt nivell amb tota mena de mitjans, poden fer tot això i més, però pagant-s'ho ells de la butxaca seva, i no entre tots de la butxaca nostra; aquesta és la diferència. La Generalitat no pot contribuir amb ni un sol ral de recursos públics a escoles que no reuneixen les condicions mínimes exigides i que es caracteritzen per la seva finalitat de lucre; parlo d'una minoria, però hi són.

«Tenim diners disponibles, sobren diners», en plena negociació sobre el sistema de finançament, és una afirmació d'una irresponsabilitat absoluta, perquè ens afebleix davant el negociador estatal i alimenta la imatge fictícia d'una Catalunya sobrada de recursos i insolidària. Per què demanar més diners, si ens en sobren?

Però, si tenim diners disponibles un dia per a uns centres concrets, per què poques hores després ja no en tenim per a cap més? Si tenim diners disponibles, si ens sobren diners, com és que encara tenim estudiants en barracons en diferents indrets de la geografia catalana? Com és que tanquem escoles rurals i traiem la vida de tants pobles i en facilitem l'envelliment de la població i la desertització de certs punts del país? Com és que tenim dèficit de places en guarderies i tan mal coberta l'etapa de zero a tres anys? Com és que tenim restriccions de plantilles i equipaments? Com és que tenim el nivell de fracàs escolar que tenim? Com pot ser que tinguem diner disponible per a la minoria privilegiada que pot anar a les «píjoescoles» i no per a la immensa majoria, que va a l'escola pública? No s'entén, perquè no pot entendre's.

El suport a les privades, a més, en el cas de l'ESO ha estat fatal per a la secundària pública. Lamentablement, el Govern de Catalunya, en comptes de tenir la valentia d'estar pel concert econòmic, l'únic concert que sembla ser capaç de defensar és el concert amb certes privades; unes privades que no compleixen el principi de gratuïtat, part de les quals, evidentment..., la Generalitat destinarà molts milions de pessetes dels pressupostos públics a uns centres privats determinats. Alguns d'ells tenen matrícules molt costoses, d'altres mensualitats, de més de cent mil pessetes, quantitat dissimulada a través de quotes a fundacions que moltes famílies ignoren que tenen un caràcter voluntari i no obligatori, com és voluntària també l'hora complementària d'escolarització a les escoles concertades. En alguns casos es dissuadeixen de l'accés a escoles concertades famílies sense recursos amb la falsa excusa que tot és ple, que no hi ha places; en d'altres, es cobren certes

quantitats com a anticipació per reserva de plaça, matrícula, despeses suplementàries per a implantació de l'ESO, ampliació o millora d'obres, etcètera. Però és que, a més, en algun cas es concedeixen més unitats de les que existeixen, com ja es deia, sense que passi temps i es resolgui aquest tema.

Per respecte a la comunitat educativa, el conjunt de la societat catalana, pel rigor escrupolós que cal tenir en l'ús de diners públics, senyora consellera, ha de reconèixer que això, exactament això, no ho han fet bé, i que cal rectificar.

Vostè, senyora consellera, ha dit: «Si aquestes escoles no complissin els requisits establerts, els retirariem les subvencions.» Hi ha moltes, moltes escoles concertades que fan les coses bé –moltes. Lestonnac, per exemple, a molts llocs; les Vedrunes, per exemple, i moltes altres no confessionals. Per respecte a totes aquestes escoles, confessionals o no, que compleixen la Llei, que apliquen les normes, que fan una veritable funció social, el seu Departament ha d'actuar, senyora consellera, perquè no paguin justos per pecadors; només cal que apliquin la Moció aprovada per aquest Parlament a proposta d'Esquerra amb una aportació d'Iniciativa.

Faci auditories en aquestes escoles; investigui si cobreixen necessitats d'escolarització en el seu emplaçament, si cobreixen necessitats educatives especials, si acullen alumnes en situació social desfavorida, si compleixen la gratuïtat de l'ensenyament, si no apliquen criteris de segregació o discriminació de gènere, ètnia o condició social. Investigui, inspeccioni i, per a coneixement de tothom, faci'n públics els resultats. I si la llei s'incompleix, si no hi ha els requisits que s'exigeixen, retiri ajuts atorgats i no els renovi per al curs vinent. Tots hi sortirem guanyant: el Govern, les escoles públiques, les privades que ho fan bé, els ensenyants, els pares, les mares, l'alumnat..., Catalunya, en definitiva. La nostra arrelada tradició pedagògica es mereix els comptes clars.

Ens hauríem de demanar potser també per què hi ha tanta privada a Catalunya si, segons diuen les enquestes, és la zona de l'Estat amb menys practicants religiosos. No és només una qüestió ideològica: és una qüestió de dèficit històric en inversió pública, perquè ja en l'època del general Franco, l'alcalde Marcat, en la seva carta al *generalísimo*, denunciava l'existència d'un 33% de nens sense escolaritzar procedents de la immigració. Catalunya surt del franquisme amb un nivell d'escoles públiques molt per sota de la mitjana estatal. I això s'ha de dir. I, on no arriba la pública en aquell moment, hi arriba la privada, una privada amb finalitat de lucre i una privada sense cap afany de lucre. L'Estatut, més un mal finançament, més una manca de voluntat política del Govern actual, tenen aquesta situació congelada, i avui, malgrat ser aproximadament el 16% de la població de l'Estat, tenim només el 12% d'infraestructures públiques educatives de tot l'Estat.

Catalunya necessita tota una altra cosa, senyora consellera. Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, no demanem un canvi de consellera, demanem un canvi de política.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustríssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, moltes gràcies. Ens congratulem avui de la presència de l'honorable consellera, presència o compareixença que el Grup Popular considerava imprescindible, atesa la confusió existent que s'estava generant, amb informacions contradictòries i declaracions del mateix Govern de la Generalitat tan imprecises com inoportunes i desafortunades. I ha sigut per aquesta raó, per aquestes declaracions, per la situació que s'estava generant, que el Grup Parlamentari Popular havíem considerat pertinent la seva compareixença per garantir, d'una banda, la no-existència d'irregularitats en la gestió, i d'altra, la necessària transparència i justificació en l'atorgament dels concerts educatius.

Creiem que són oportunes les seves explicacions, perquè és imprescindible esvaïr les ombres i silenciar qualsevol demagogia al respecte. No podem oblidar que l'educació és, juntament amb la sanitat i les pensions, un dels elements fonamentals de l'estat del benestar i on el sistema educatiu universal de què gaudim actualment a Espanya s'ha de considerar com una conquesta de tota la societat; una conquesta que respon a la demanda d'una educació per a tothom. I per això jo crec també, per intentar començar a trobar aspectes positius de la sessió d'avui, que ens hem de felicitar per haver assolit aquest objectiu, que és la base, precisament i fonamental, per assegurar el compliment d'un principi essencial en qualsevol societat democràtica com és el de la igualtat d'oportunitats. Però, arribats a aquest punt, els catalans ja no tan sols demanem un ensenyament universal, sinó que exigim un ensenyament de qualitat, perquè és, precisament, un dret inherent a tots els ciutadans.

Vull avançar-li que el Grup Parlamentari Popular creu i defensa un sistema dual i complementari, garantidor de la lliure elecció i de la lliure iniciativa i que es puguin conjugar amb el que la Constitució i la LODE contemplen, és a dir, el dret a la gratuïtat de l'ensenyament bàsic per a tots, un dret extensible a tothom sense excepcions, i el dret dels pares a escollir per als seus fills el centre que vulguin, sigui aquest públic o concertat. I, precisament per fer compatibles aquests drets, s'estableix el règim de concerts de l'escola privada.

Per accedir a aquest règim, una escola només ha de complir dues condicions prèvies: tenir autoritzades les aules i tenir el nombre d'alumnes mínim establert. La resta de criteris –satisfer necessitats d'escolarització, atendre població en condicions socioeconòmiques desfavorables, realitzar experiències d'interès pedagògic– són només criteris de preferència en el cas que els recursos econòmics siguin insuficients per atendre tota la demanda de concerts. La gratuïta, selecció d'alumnes, no-cobrament de matrícula..., són, en qualsevol cas, conseqüència del concert i no pas condicions.

Vull recordar que l'article 51 de la LODE, que obliga les escoles concertades a impartir gratuïtament l'ensenyament reglat, és una conseqüència, precisament, de l'article 49 de la mateixa Llei, que diu que l'ensenyament

ment s'impartirà en condicions de gratuïtat. Això és el que diu la Llei. Però també nosaltres hem de fer el criteri objectiu que, si aquest article 49 no es compleix, tampoc es pot complir l'article 51. I per això moltes escoles..., o les escoles es veuen obligades, amb més o amb menys proporció, a demanar la col·laboració de les famílies en el seu finançament, ja que el concert inclou únicament una part de la despesa, atès que el model mai ha assumit el cost real fins ara de l'escola concertada.

Tota aquesta situació que he descrit ha fet que les escoles concertades, moltes d'elles entitats sense afany de lucre, amb autèntica vocació de servei públic, des de la iniciativa privada, amb gestions transparents, força d'elles sotmeses a auditories, hagin de recórrer a la col·laboració dels pares en el finançament de l'ensenyament de qualitat que ells mateixos reclamen. Aquesta és la realitat a la nostra societat i de moltes escoles catalanes. I, a més, en aquesta legislació vigent que vostè ha referit es preveuen, precisament, els concerts educatius com a fórmula –que ja li puc avançar que no és la que més agrada al Grup Parlamentari Popular– entre el dret a l'ensenyament públic i gratuït i l'ensenyament privat, parcialment sostingut amb fons públics.

Compatibilitat de drets que, a judici i a parer del Grup Parlamentari Popular, no és incompatible amb la permanent millora dels recursos destinats a l'ensenyament públic a Catalunya. No podem confondre aquests drets..., o acusar que la situació de les escoles concertades és la causa primera o la raó de ser de moltes deficiències de l'ensenyament públic, perquè aquest debat és tan fals com injust i irreal. I és amb aquesta lògica, aquests principis, aquesta convicció ideològica a què m'estic referint, que el Grup Parlamentari Popular defensem els concerts educatius i defensem el dret de l'Administració a concertar les escoles que, a criteri de l'Administració, compleixin els requisits que s'estableixen. Però, això sí, senyora consellera, això requereix transparència i requereix rigor.

Una altra cosa –i nosaltres ho volem dir clarament– és que, si hi han infraccions, es prenguin les mesures adients. I per això, precisament, davant d'aquestes ombres i d'aquestes desafortunades declaracions d'alguns membres del Govern de la Generalitat, nosaltres consideràvem pertinents la seva presència i les seves explicacions. I li demanem formalment que acrediti totes les seves consideracions al llarg d'aquesta Diputació Permanent, per tal que faci arribar als grups parlamentaris les informacions i la documentació que avalen les seves reflexions i les seves afirmacions –i, evidentment, no m'estic referint a les sentències del Tribunal Constitucional–, perquè considerem que, si una família no troba entre l'oferta pública el model d'educació que desitja per als seus fills..., perden el dret a la gratuïtat?, perden el dret a obtenir fons públics? Han de pagar aquestes famílies dues vegades pel mateix servei, una per via d'impostos i l'altra amb les quotes de l'escola?

Una altra cosa ben diferent –que malauradament alguns grups de l'esquerra volen confondre en la sessió d'avui– és que si dels criteris es pot desprendre confusió, foscor, una mal entesa discrecionalitat administrativa, una altra cosa ben diferent és que si això es pot desprendre d'alguns d'aquests criteris o de l'aplicació d'aquests criteris, doncs, canviem els criteris, però el

que no podem fer és, sota aquesta excusa, qüestionar uns drets o uns principis educatius.

I per això nosaltres creiem que, en un futur no massa llunyà, hauríem de plantejar novament el xec escolar com la millor garantia per conregar la llibertat amb el dret a l'educació gratuïta. És amb aquesta lògica que, si el xec escolar ens sembla el millor camí, pensem que els concerts, sense ser el camí perfecte, com s'està demostrant en aquest debat, són una eina que al llarg dels anys ha estat eficaç per garantir els drets dels pares a la lliure elecció del centre docent i el tipus d'educació que desitgen per als seus fills, en un marc d'igualtat d'oportunitats. I potser seria necessari que, en lloc d'intentar enfrontar models o d'intentar enfrontar l'escola pública i l'escola concertada, féssim tots plegats, seriosament, una reflexió sobre si la legislació educativa ha demostrat ser útil o no amb el pas del temps i afrontar les reformes necessàries. I en aquest context jo li demano, senyora consellera, la seva concentració en aquestes reformes i que deixi enrere una confrontació que vostè molt sovint manté amb la comunitat educativa i amb altres institucions i molt particularment amb l'Administració de l'Estat per fer realitat aquestes reformes. I li demano que exerceixi, que sigui més consellera d'Ensenyament que no pas, molt sovint, un ariet del sobiranisme, com avui li ha traït normalment el subconscient quan ha dit que el Tribunal Constitucional no és el seu.

Bé. Senyora consellera, aquesta és la reflexió que hem de fer conjuntament amb la societat, sense demagògies ni apriorismes, buscant l'eficàcia i la qualitat de l'ensenyament, amb les ambicioses reformes ja anunciades des del Govern de l'Estat, que són una necessitat que expressa la societat, en general, i la comunitat educativa, en particular; és a dir, la Llei de qualitat de l'ensenyament, la Llei orgànica d'universitats i la Llei de formació professional. Creiem sincerament que aquest és el debat de fons, perquè el d'abans, el debat real no és altre que qualitat, que dret a l'educació, que dret a la llibertat d'iniciativa i de centres. Altres debats només són excuses sense rigor i la falsedat d'interpretacions totalment subjectives i partidistes del que són els drets reconeguts per la Constitució. No estem parlant del dret a l'educació pública, estem parlant del dret a l'educació. No estem parlant de l'obligació de l'Administració de fer una escola pública, sinó de l'obligació de l'Administració a garantir el dret a l'educació. Estem parlant, en definitiva, com és lògic, d'aquells que creuen en les llibertats de garanties en la pluralitat i no pas de l'obligació en l'uniformisme.

En aquesta qüestió hi ha hagut interpretacions molt discutibles en alguns aspectes, fins i tot li diré que alguns consellers han fet una interpretació encara molt més discutida. Però si hi ha alguna cosa que li podem criticar, senyora consellera, és que hagin concertat sense parlar alt i, sobretot, clar. Avui han començat, afortunadament, a fer-ho. No tinguin complexos en els models que cal defensar, perquè, precisament, perquè tot és discutible, res és absolutament veritat.

I, finalment, vull expressar-li el convenciment i l'aposta del Grup Parlamentari Popular en un model català que ha de ser un model educatiu articulat per donar compliment als manaments constitucionals de lliure elecció de

centres, de gratuïtat dels ensenyaments obligatoris i consolidar, d'aquesta manera, una oferta plural dins d'un sistema educatiu obert a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera... La senyora consellera en la seva intervenció ens ha portat a un viatge molt lluny en el terreny del constitucionalisme, de la història educativa i pedagògica del nostre país, fins i tot en el terreny dels sentiments i –jo ho diria– gairebé dels valors democràtics. I el llarg viatge que ens proposa la consellera no ens eximeix d'haver d'aterrar. I jo voldria començar aterrant dient: «Home! Forçar i trencar l'equilibri del sistema i posar el sistema en crisi ara se'n diu "pluralisme educatiu institucionalitzat"?»

La consellera contraposa monopoli a pluralisme i intenta jugar a una confrontació inexistente, de tal manera que el coneixement i la familiaritat de la consellera amb els clàssics li ha permès construir sòlidament un gran sofisme o una cadena de sofismes. Ens ha parat totes les trampes hagudes i per haver, i, fins i tot, contradient-se ella mateixa ha usat l'escola per intentar una confrontació que cap dels grups no plantejàvem. Perquè tot renyant-nos per usar l'escola –i és un estil que caracteritza la consellera, entre altres estils, que li ho reconeixem–, jo crec que incompleix aquell precepte no escrit, o un proverbi xinès que diu que no es pot usar la Constitució en va; sobretot perquè no es pot atorgar, ara sí, ara no, rellevància segons les conveniències a les sentències del Tribunal Constitucional. I aquesta sala és testimoni de moltes opinions contrastades, de savis i de polítics i de l'espai polític que representa la consellera, que posen en dubte, justament, alguns dels aspectes del funcionament del Tribunal Constitucional. De tal manera que..., home!, la doctrina del Tribunal Constitucional val pel que val i no ho negarem, però construir tot un edifici anant tan lluny sobre la base, només, de les sentències és –m'ho sembla–, malgrat tot, empobrir un debat.

De fet, avui, agafant el rave per les fulles, insinuem el debat que ens han negat o que han desvirtuat sistemàticament en altres organismes parlamentaris. N'hem volgut parlar molt sovint, i avui estem parlant de temes amb més tranquil·litat i amb més serenitat que en molts debats, o en plenari o en comissió, en què sempre s'han escapat per les esclatxes i mai no han volgut abordar els temes de fons que afecten el model i l'aplicació del model d'un determinat sistema educatiu a Catalunya.

No ens confonguin i no intentin confondre l'opinió pública. Avui tots volem aprofitar un tema que no és menor, però que tampoc és central, per avaluar la política del Govern, i ningú no posa en dubte l'escola concertada. Les irregularitats –si n'hi ha, que podrien haver-n'hi– i les desviacions en la política del Govern, el trencament de l'equilibri i posar el sistema en crisi, això és el que nosaltres volem debatre.

Perquè el president de la Generalitat ha dit, i ho cito: «Hi ha de fa temps una campanya contra l'escola concertada.» És una afirmació falsa en la seva generalització, falsa de tota falsedat. És un intent de salvar els mobles atacant en comptes de rectificar i assumir responsabilitats; cosa que és, per altra banda, habitual en els darrers temps d'aquest Govern o d'aquests successius governs que s'han anat encadenant en els darrers mesos.

El nostre Grup –i jo crec que tots els altres, però parlo pel meu– va demanar aquesta Diputació Permanent no pas per parlar en contra de res, sinó per parlar a favor de l'escola i a favor del bon govern; a favor, sens dubte, de l'escola pública, però a favor, també, de l'escola concertada; a favor d'anar cap a una xarxa integrada i complementària d'escoles de servei públic finançades pels pressupostos públics; i a favor, fins i tot, del dret indiscutible de les escoles privades, privades pures, a crear-se i a existir sempre que tinguin l'autorització administrativa corresponent perquè compleixin uns determinats requisits, no relacionats amb el seu finançament, sinó relacionats amb la seva capacitat pedagògica, i a favor, sobretot, d'un govern que compleixi i faci complir les lleis, que és allò que prometen o juren els consellers del Govern o les conselleres del Govern quan prenen possessió.

El problema no és la llei, el problema és el Govern. I avui plantejem que el problema és el Govern, no la llei. El problema no és el concert, sinó els criteris de l'aplicació dels concerts i el compliment o no dels requisits per a l'obtenció dels concerts. El problema no és, d'entrada, la dualitat del sistema, sinó la incentivació des del Govern de desequilibris creixents del sistema. El problema és propiciar un canvi en les proporcions, en l'*statu quo* existent a Catalunya, i obrir esclatxes per a canviar l'esperit i el sentit de la llei. La qüestió, doncs, té un abast més general i desborda, de molt, el cas de les set escoles, i planteja un problema de credibilitat general de la política de la Conselleria, «per manca de transparència i per manca d'informació», com li deia, amb una rotunditat que l'honora, el senyor Alberto Fernández. Per què la informació, ara, finalment, donada a la justícia, i de la justícia als sindicats, s'ha negat reiteradament als diputats i diputades d'aquest Parlament? Perquè allò que li ha exhibit el senyor Ribó dels informes dels inspectors quan nosaltres ho hem demanat no se'ns ha donat? Què amagaven davant de tot això? Quin concepte tenen el Govern i la consellera del Parlament de Catalunya i la feina que s'hi fa? Perquè es neguen a complir les resolucions del mateix Parlament? Auditar no és torpedinar el sistema, és la garantia per donar viabilitat al sistema.

Vostès, en canvi, a part de mantenir una opacitat absoluta en la informació, han obert una porta falsa en el mecanisme d'atorgament de determinats concerts. Primer, informen la Comissió Consultiva de Concerts de les denegacions, després atorguen els concerts en resposta, amb peu d'alçada o reposició, als recursos que els presenten els centres, i entren, en part, en contradicció amb el Decret de 1993, del 23 de febrer, que diu que la via que tindrien oberta els centres seria, en tot cas, eventualment, la del recurs contenciós administratiu, cosa que potser aclariria més bé les coses.

No solament obren una porta falsa, sinó que incentiven en un context de tancament d'unitats i de recessió demogràfica, l'increment d'unitats concertades, i baixen els recursos destinats a l'escola pública i pugen els recursos destinats a l'escola concertada. No posem en qüestió el sistema, posem en qüestió els desequilibris incentivats contra el sistema per part de la Conselleria.

Hi ha una contradicció clara entre l'expectativa creada i la demanda real en aquests moments. Vostès han obert tant l'aixeta, perquè els recursos els han semblat il·limitats, que han creat una expectativa, ara, frenada i bloquejada per la demanda real i han obert una esclatxa perillosíssima: tancar públic i consolidar privat. I ho fan incomplint la Llei, els decrets i la mateixa acció del Govern, no complint els requisits i atorgant els concerts, i deixant en molt mala posició..., ja m'explicarà la consellera què han fet amb els inspectors que expressen reticències, recullen incompliments i avalen, finalment, l'atorgament de concerts. Diu: «No compleix això, no compleix això, no compleix això, no compleix això, no compleix això... No compleix la Llei, no compleix el Reglament i, per tant, en aquestes condicions i sota aquests supòsits, procedeix informar favorablement.» Si cal, igual que vostè ha llegit les sentències, llegirem els informes, però potser no caldria.

En el fons vostès han trencat... –no se sap per què, perquè jo arribo a pensar que la consellera diu i fa coses que no pensa, però–, han arribat a trencar les regles del joc. Han posat el model en situació de risc. Volen fer pagar justos per pecadors. Han intentat, a través del Grup de l'oposició, culpabilitzar les escoles per evitar les responsabilitats polítiques del Departament, i jo crec que conculquen la Llei.

Els concerts no són ni un pou sense fons ni una expectativa infinita. Sobren diners? No en sobren, n'han faltat sempre, s'han excedit cada any concedint concerts més enllà de les disponibilitats pressupostàries. L'execució pressupostària, l'estat d'execució ha desbordat sempre la consignació. I en aquest sentit han incomplert el ja esmentat Decret, del 23 de febrer de 1993, que diu en el seu article 3.1: «El Departament subscriurà dintre les consignacions pressupostàries fixades a aquest efecte concerts educatius, pam, pam...» I el 35, que diu: «La renovació es considerarà sempre que es compleixin ics condicions i ho permetin les consignacions pressupostàries, i en el cas que aquestes consignacions no permetin atendre totes les renovacions sol·licitades s'aplicaran els criteris de preferència establerts en l'article 48.3 de l'esmentada Llei.» I l'article 48.3 de l'esmentada Llei diu que «tindran preferència per acollir-se al règim de concerts aquells centres que puguin satisfer necessitats d'escolarització, que atenguin poblacions escolars de condicions socioeconòmiques desfavorides, o que, complint alguns dels requisits anteriors, realitzin experiències d'interès pedagògic per al sistema educatiu. En tot cas, tindran preferència aquells centres que en règim de cooperativa compleixin amb les finalitats anteriorment assenyalades.»

Quantes vegades han hagut d'aplicar el Decret de 1993 en el seu article 35. Mai, que se sàpiga, han hagut d'aplicar el seu propi Decret pel que fa a les preferències en funció de les disponibilitats pressupostàries, perquè han inflat els pressupostos com la bóta de sant

Ferriol per no denegar-ne mai quasi cap, de tal manera que el pes dels concerts en les despeses corrents del Departament d'Ensenyament ha passat del 24,2, l'any 96, al 27%, l'any 2000. En la liquidació del primer semestre de l'any 2001 vostès han portat els concerts a l'increment del 13%, mentre que les despeses corrents del Departament d'Ensenyament han crescut només un sis. I, per tant, han propiciat un creixement dels concerts en un context en què el pes de la despesa corrent d'Ensenyament amb relació al total de la Generalitat ha baixat. I insisteixo que vostès cada any han atorgat concerts per damunt de la consignació pressupostària inicial, de tal manera que mai no han sobrat diners; en sentit estricte, sempre n'han faltat.

Tot això vol dir a criteri nostre que, davant d'un model legislativament clar i reglamentàriament clar i, fins i tot, políticament clar, en aquest Parlament, com a mínim des de 1995, vostès han aplicat una política poc transparent, opaca pel que fa a l'aportació d'informació al Parlament, no han mantingut el respecte que pertocava a aquesta cambra, negant-li informació i incomplint alguna de les resolucions d'aquest Parlament, han ampliat determinats concerts per la porta falsa, han incomplert els pressupostos, han desequilibrat el sistema, han pervertit l'esperit de la Llei, han incomplert la Llei i el Decret, quan vostès comprometen complir i fer complir la Llei.

De tal manera que nosaltres creiem que cal una rectificació, i seria bo que la Conselleria, la consellera i el Govern prenguessin nota i escoltessin atentament els arguments de tots els grups parlamentaris de l'oposició i que, davant del conjunt d'arguments que s'han esgri mit, els que acabo d'esmentar jo mateix, però els que han esmentat tots els altres diputats i diputades que m'han precedit, en prengui nota i que rectifiqui. Perquè, si no rectifica, si no es propicia un gran acord per a l'educació a Catalunya, si no s'obre un marc negociador entre sindicats, ajuntaments i centres, si no s'actualitza el Mapa escolar, si no es fa un pla per adequar l'oferta i la demanda en relació amb la proporció pública i concertada, si no s'actualitza el mòdul de finançament de les unitats educatives, si no es planteja un finançament suficient en tots els àmbits, pública i concertada, és molt difícil, si no es fa una nova reglamentació de l'admissió d'alumnes, és molt difícil que, per més que la consellera ens citi constantment la Constitució i les lleis, hi hagi una estricta correlació entre la política del Departament i complir i fer complir les lleis i, sobretot, els objectius polítics que es desprenen d'unes lleis que hem pactat sovint i amb les quals estem radicalment d'acord.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta fase final de la primera intervenció dels grups parlamentaris, la intervenció del nostre Grup serà breu per donar pas a la segona part d'aquesta ses-

sió d'avui, que és la rèplica de la consellera a molts dels temes que fins ara s'han exposat. Però sí que vull deixar constància de quin era l'esperit amb què el Grup Parlamentari de Convergència i Unió venia a aquesta sessió d'avui, que era el de conèixer, el de conèixer per boca del Govern i de la consellera que avui està aquí representant-lo, quines eren les característiques que havien rodejat la concessió d'aquests concerts a aquests centres que estàvem aquí comentant.

Hem pogut observar en les intervencions dels diversos grups parlamentaris com han fet un esforç en algun cas de no parlar-ne, d'això, com si avui vinguéssim aquí, doncs, mira, perquè hem decidit parlar d'educació, però d'una cosa nova, com si no hi haguessin punts de referència; altres sí que n'han parlat. Home!, avui veníem aquí precedits d'una setmana d'una sèrie de «foguejament», per dir-ho d'alguna manera, que també podríem qualificar d'un interès clar de plantejar les coses d'una manera determinada i si pogués ser de confondre-les, i hem arribat aquí a un punt de confusió important. Per això era realment interessant que el Govern digués que ha actuat ajustant-se a dret.

I aquesta és la pregunta, senyores i senyors diputats: el Govern ha actuat ajustant-se a dret? Sí o no? I, efectivament, s'ha ajustat a dret. S'ha ajustat a dret i vostès avui, aquí, han continuat ara fent una confusió de termes entre criteris preferents i requisits bàsics, i han continuat amb aquest mateix esquema. Perquè, saben quin és el tema fonamental i que acaba de veure's en la darrera intervenció que s'ha fet fa un moment? El fet que vostès van dient que es creuen que, efectivament, hi ha un model establert per la Constitució i la LODE, que és un sistema mixt, però a l'hora de la veritat el veuen d'una manera, que és una manera en què l'ensenyament concertat ha de ser residual, per vostès ha de ser residual. I nosaltres volem que sigui complementari, que sigui complementari i que aquesta complementarietat garanteixi l'oferta educativa i doni la llibertat a totes les famílies a poder decidir on volen portar els seus fills, a quins centres els volen portar.

I una cosa no poden vostès negar, que és que l'esforç que ha fet el Govern de la Generalitat durant tots aquests anys és immens en l'escola pública, immens com mai en la història del nostre país. Per primera vegada tenim unes generacions que estan sortint, que han estat plenament escolaritzades fins als setze anys, i això és un capital importantíssim que es veurà en el futur, i han estat escolaritzades gràcies al sistema educatiu, amb què ens hem dotat, i que en part venia de la tradició de la pedagogia catalana, però en part, també, venia per una voluntat política de dotar d'instruments l'ensenyament públic de primera magnitud.

No és casualitat que, des de l'any 85 fins ara, no és casualitat que s'hagi passat de 90 instituts a 509 –de 90 instituts a 509. Saben què vol dir això? Que cada quinze dies, com a molt, es podria inaugurar un institut. Això és un fet, això és una realitat. Avui, lògicament, encara queden dèficits, encara en queden, de dèficits, però sí que ara ja es veu on està el punt final d'aquests dèficits infraestructurals. El Govern de Catalunya, de la mateixa manera que ha invertit molt, ha invertit –i utilitza aquesta paraula «invertit»– molt en escola pública; ha invertit zero en l'escola concertada, perquè no hi

ha invertit. Els recursos públics que es donen a l'escola concertada és per fer efectiu el dret a l'ensenyament obligatori gratuït.

Per tant, a què es destinen aquests diners? Es destinen a pagar les nòmines i a un simple manteniment i pagament de subministraments de les aules en els centres. És a dir, com s'ha dit abans, les famílies són realment les beneficiades, i són beneficiades per un..., bé, per dret d'equitat, efectivament. Per què hi ha d'haver unes famílies a Catalunya que fent ús d'un dret han de quedar perjudicades respecte a unes altres? És que quan fem la declaració de renda es miren els comptes corrents dels ciutadans per saber si es pot deduir o no una subvenció sobre habitatge? O és que quan un va a Sanitat li pregunten si té o no té en el compte corrent uns diners corresponents? És realment un dret universal, i aquest dret universal està en funció de la ciutadania que tenim.

I és en aquest sentit, per tant, que entenem perfectament el que ha explicat la consellera en un to absolutament pedagògic, i que han entès els que ho han volgut entendre, i els que no –els que no–, doncs, s'han posat a mantenir el seu discurs, un discurs que té un interès, a vegades, originat fora d'aquí, un interès sindicalista, potser sí, però, en tot cas, moltes vegades nosaltres no el veiem justificat per dir moltes de les coses que s'han dit. Perquè hi ha una realitat que és evident. O és que avui en l'opinió pública catalana aquest és un problema que estigui realment viu? És que apareix això com un problema que la ciutadania s'ho planteja com a prioritat? Doncs, no. La ciutadania a Catalunya avui, i surtin al carrer i preguntin, saben que hi ha un bon sistema educatiu; que hi ha un bon sistema educatiu. Que es pot millorar? Segur, però que hi ha un sistema educatiu, i bo.

I, per tant, aquí el que vostès fan, una vegada més, és intentar trobar un element de combat polític, de confusió, i en funció d'això han plantejat la reunió d'avui.

Nosaltres, senyora consellera, estem totalment d'acord amb el plantejament que ha formulat, creiem que, com vostè ha explicat, les decisions que s'han pres estan ajustades a dret, i, en funció d'això, creiem que el debat que avui, ahir i demà, continuarem tenint en temes d'ensenyament l'hem de canalitzar amb un sentit positiu, amb un sentit que, realment, l'escola a Catalunya, el servei públic d'educació a Catalunya estigui garantit a tots els seus ciutadans i que, realment, això sigui garantia d'un futur de progrés per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors diputats que m'han interpellat o que d'alguna manera m'han demanat, aquí, que han parlat, els parlo amb tota sinceritat, jo considero... Després ja parlaré de cada cosa que m'han dit o les agruparé, vaig a contestar globalment i no els contestaré després la

seva rèplica. O sigui que aquesta serà la meva última intervenció, jo ja no ho faré.

Però sí que els vull dir, abans, que considero sincerament, amb tota sinceritat, que ha estat una molt bona sessió –vull que ho sàpiguen– en què el debat jo crec que ha estat un diàleg, no pas un debat, sinó un diàleg molt seré, molt alligonador, segurament per a tothom –per a mi i jo crec que, ho espero, també per a vostès–, i gairebé en tota la totalitat del que vostès m’han dit. Jo crec que també s’ha vist que tots el que volem, igual que el Govern, doncs, és la qualitat de la nostra educació pública i concertada, en general: l’educació. Crec que qui parla i en nom de qui es parla, tothom qui està aquí, és estimador de l’educació i que, això, ho ha fet des de les diferents opcions polítiques que, òbviament, jo respecto.

Per tant, d’antuvi ja els dic que els agraeixo el to, exactament, i que espero que també considerin que el meu to, doncs, no ha estat agressiu ni d’una manera..., que es diu..., i espero que creguin que ha estat com sempre pedagògic o que ha intentat ser-ho, ja que aquesta és la meva professió i la meua manera d’entendre els diàlegs: que els altres em puguin entendre i jo poder-los entendre, a ells.

Per tant, moltes gràcies, i ara passo a contestar algunes de les coses que vostès han dit.

Algunes les agrupo, perquè han estat recurrents entre tots vostès, i amb això no vull dir que faci més èmfasi en uns o els altres, per mi totes les opcions són bones, i jo després ja m’acomiaré de vostès per l’estiu –ja els ho diré–, per l’estiu només. Ho sento, senyor Ribó, però només serà per l’estiu. Si no em veuen, ja em veuran a la premsa, potser. Vostès ja ho intentaran, de veure’m a la premsa, i ja està bé, perquè així ho veuran. Bé..., perquè, clar, joestic al despatx treballant a l’estiu; vostès, també, treballant pel territori.

Molt bé, temes comuns, recurrents, però jo abans en voldria dir un, del senyor Ribó, quan ha parlat de l’escoles de l’Opus, com ha dit, així, de la discriminació dels infants.

A veure, tothom sap que jo sóc una persona, com tothom que és educador o educadora, partidària de la coeducació, potser perquè la coeducació vam tardar molts anys a tenir-la, malgrat que hi hagi ara, ja, elements molt innovadors, s’està mirant en llocs molt interessants d’Europa i d’Estats Units, es torna a buscar no la coeducació sinó la separació per sexes; espero que no sigui una moda al nostre país, aviat. Però sí que els dic que hi ha sentències de tribunals que diuen que no és una discriminació que hi hagi escoles que només admeten nens o que només admeten nenes; que no és una discriminació, ho diu una sentència, jo no hi entro si és bona o dolenta. Vull que sàpiguen que hi ha unes sentències que ho avalen i que, a més, ho avalen d’acord amb pactes internacionals. Que potser ho hauran de canviar? No ho sé, però això és així. I es diu que, si aquesta escola estigués en un hàbitat que només hi hagués aquesta escola, no podria fer aquesta oferta per sexes, però si hi ha oferta pública i hi ha oferta concertada, que també dona la gratuïtat, amb diferents ideologies o caràcters propis de centre, no es pot considerar una segregació. No opino al respecte, només que

voldria que sabés, senyor Ribó, que això és el que diuen les sentències i pactes internacionals. No entrem a avalar-ho, no ho avaluem; jo només els ho dic. I a més els diré que jo he buscat..., allò és un tema que em preocupa, no que no es doni qualitat, allà no, que em preocupa en general, el perquè a cap text dels nostres, educatius, de l’Estat espanyol, es parla realment i modernament també del dret o de l’obligació o del deure de la coeducació. Ho he buscat, ho he buscat per veure si això és en algun moment possible, perquè vostès em van donar un mandat. No ho he trobat. Seguirem buscant, en tot cas, perquè ho sàpiga.

Segueixo. Hi ha hagut recurrència sobre informes d’inspecció, informes d’inspecció que són desfavorables a la concessió o renovació..., en aquest cas a la concessió de concerts. Primer, l’informe de la inspecció..., ja no vinc a dir que no és vinculant, que és cert, no és vinculant, però per alguna cosa el demanem; li demanem sempre que ens digui allò que nosaltres no sabem des de la nostra secció de centres, per entendre’ns. Nosaltres sabem, quan un centre autoritzat demana acollir-se al règim de concerts..., sabem si té els requisits per poder-hi accedir, perquè són... –com ha dit el portaveu del Partit Popular–, doncs, està molt clar els que són, són instal·lacions, són relació alumnes/professor, instal·lacions esportives, etcètera. No diu res més; això són els requisits. Però nosaltres el que no sabem és..., en el cas que hi hagués moltes sol·licituds i no hi hagués prou recursos disponibles dins del concert, dins del concepte pressupostari per al funcionament i manteniment dels centres concertats, no sabem si en aquell cas es necessita aplicar criteris preferents.

I és per això que la inspecció fa informe sobre aquest aspecte, perquè el que no sap, òbviament, ni ha de saber un inspector és el concepte pressupostari i quantes unitats concertades o quantes es perden o no. Això. I aquest és l’informe que ve a dir, és clar, per no tornar-ho a demanar. I això es fa sempre. En el cas que no n’hi hagués, no cal que ho digui, diu: «els criteris els compleix o no els compleix», els de preferència, no els requisits –no els requisits– per accedir al concert. I aquí està l’error, error d’interpretació, d’això; volgut o no, per ignorància o per error –no ho sé–, o per una mala interpretació, però aquesta és la realitat.

Per això fins i tot algun dels informes diu: «criteris de preferència desfavorable: no...», no, no, no diu «desfavorable», diu «no, no, no», i després diu: «informe favorable». És clar, perquè l’informe de requisits generals és favorable; si han d’aplicar, l’Administració, criteris de preferència, no els compleix, evident; seria un altre aspecte, hauríem d’anar a recurs i veure si, amb aquells criteris de preferència, si no hi haguessin diners, se’ls l’ha donat o no se’ls l’ha donat.

Queda clar que això és ajustat a dret i això és evident. Per tant, no ho repeteixo, això, perquè n’ha parlat el senyor Ribó, n’ha parlat el senyor Carod; també d’alguna manera, n’ha parlat, doncs, el senyor Nadal. El senyor Fernández Díaz també ha parlat de veure si era regular o irregular. Entra dins, doncs, del regulat i ajustat a dret.

I ara portem la segona part, que ha parlat el senyor, doncs, Carod, Ribó i el senyor Nadal. S’ha parlat de

pressupost. I també ha parlat, el senyor Fernández Díaz, des d'una altra opció, d'un punt de vista i d'interpretació, en aquest sentit, però s'ha parlat de pressupost. A veure... I el senyor Camp, que molt bé ha explicat quin pressupost tenim.

Primer, algú diu: «No hi ha pressupost..., hi ha pressupost per sufragar concerts, centres privats, no n'hi ha per a la pública, quan a la pública hi ha, encara, deficiències.» Sí, però és que hi ha el dret a la gratuïtat; hi ha l'obligació de fer efectiu el dret a la gratuïtat i alhora la llibertat d'ensenyament; el dret a triar escola diferent. I això ho he dit amb paraules del Tomás y Valiente, repetides fins a la sacietat en totes les sentències i en tota la doctrina constitucional: si hi haguessin o no hi haguessin diners, el primer que ha d'atendre l'Administració és el dret a la gratuïtat de l'ensenyament bàsic; abans de dedicar-ho a altres coses hauria de ser així. Per què? Perquè l'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït i és un dret de tothom, però és un dret fonamental, igual que és una llibertat fonamental la llibertat de centre, l'obligació per part dels poders públics d'ajudar els que tenen els requisits per poder sol·licitar el concert.

Diuen... O sigui, que ja queda clar que el concepte pressupostari de concerts és un, la resta de pressupost del Departament és un altre. Per fer..., tot ell és..., tot, tota educació, l'objectiu primordial és que no hi hagi ningú exclòs de l'educació bàsica, i, si poguéssim, en algun moment, que no hi hagués ningú exclòs de l'educació tota en general. Però ara parlem de la bàsica, que és el compliment del dret de tothom, del dret fonamental dels homes..., i de les dones –ja m'han entès.

Per tant, hi ha un concepte que assegura la gratuïtat per aquelles famílies que han optat per enviar els seus fills i filles a un centre privat que s'acull voluntàriament a demanar concert i que té els requisits, i per això se li ha donat. Tota l'altra part és, també, per fer efectiu el dret de la gratuïtat en l'escola pública. Escolti'm, de més de 400.000 milions, el pressupost del Departament d'Ensenyament... –tant de bo fos més gran, però tenim el que tenim, i tenim l'obligació, els que governem, de governar no només en un àmbit, sinó en tots els àmbits.

Per tant, els pressupostos per això estan classificats per departaments i dins dels departaments per conceptes pressupostaris. No és un únic concepte que pots treure i treure; hi ha una llei que t'obliga a seguir unes normes, una claredat en l'ús que es té d'aquests conceptes. Una quarta part –101.000, serà l'any 2001, de sobre els 400– és la part corresponent a fer efectiu el dret de la gratuïtat de l'ensenyament bàsic a aquella família que porta els seus fills i filles a l'escola concertada, que ha fet aquesta opció, que potser té una escola pública al costat, però ha fet aquesta opció, respectable –ben segur que tots i totes vostès ho consideren respectable–; només faltaria que no ho fos, si és un dret. I alhora, la resta, els més de 300.000 milions són de l'escola pública, per a l'escola pública.

Per tant, no es pot dir que aquí es privilegia o no es privilegia, o que no hi ha diners; els diners són per al dret a la gratuïtat, els primers. I hi ha alguna sentència..., i perdonin que els ho torni a dir, però com que no em creuen a mi, han de creure els tribunals, això segur, podran discrepar, però creure segur; què diuen? Escol-

ti... –i ho diuen–, escolti: si vostè diu, allega que no té recursos disponibles per fer efectiu la gratuïtat en aquest centre concertat que li ho demana, diu, això no vol dir exclusió del concert en aquest centre, no vol dir exclusió; la denegació mai pot ser una exclusió, és un ajornament –i això ho diuen les sentències repetidament–, és un ajornament, fins que vostè ho pugui fer. Alguna va més lluny i diu: «Tregui-ho d'on vulgui, però faci-ho, perquè és el dret a la gratuïtat i llibertat d'ensenyament.»

Això és així, i sento haver de parlar de sentències, però vostès em mereixen tan respecte, l'Administració pública tan respecte, l'educació en general, que jo diria que m'he llegit no gairebé una antologia, sinó gairebé totes elles. Així que queda clar que això és el diuen els tribunals.

Només una acotació. Senyor Fernández Díaz, jo no he dit que el Tribunal Constitucional no sigui el nostre; jo he dit el Suprem, perquè com que aquí tenim el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que m'agradaria que fos el suprem del tot... Però jo no ho he dit..., però mai, del Constitucional. Vostè sap, com sap tothom, que jo sóc molt respectuosa, amb les lleis i amb l'ordenament jurídic i amb la Constitució, òbviament, perquè és la garant de les nostres llibertats i drets. Queda clar.

Bé, he explicat ja els informes. He explicat el pressupost –espero que ho hauré explicat amb suficient claredat per dir, que és la quarta part–, i a més voldria dir el que ha dit el senyor Ramon Camp. Escolti, la Generalitat –i vostès ho saben–, sense finançament addicional, abans que ningú en aquest país –i aquest país és tot l'Estat espanyol–, va posar un nou sistema educatiu; el primer que va fer quan va entrar l'any 80 va ser, amb les transferències en matèria d'educació..., va ser fer un pla quadriennal de construccions.

Ha dit el senyor Camp que cada quinze dies es pot inaugurar un institut. És veritat. Però els diré més: cada deu dies es pot inaugurar una escola, institut o escola; no ampliacions, institut o escola nova. Si és continu, si els han fet tots, si tenim 2.333 escoles –2.333– que s'hi està donant l'escolarització, l'educació bàsica obligatòria –públiques–, i 753 privades concertades. Com em poden dir que es privilegia? Com em poden dir això? Ni es fa, perquè el país no ho dona, monopoli de ningú. N'hi ha, ara, això sí; a tots els pobles, a tots els barris, a tots els llocs on no hi ha hagut oferta pública, s'ha fet l'oferta pública. I ho ha fet aquest Govern, i ho han fet tots vostès, ho ha fet aquest Parlament aprovant els pressupostos, i això ha estat un consens extraordinari; no diguin que no s'ha fet, s'ha fet, i molt, i bé.

El senyor Carod ha parlat un moment del zero - tres, que hi han necessitats. És real. Però em permetrà, senyor Carod, amb l'estima que li tinc, com a tots vostès i totes vostès, que aprofiti això que diu, que ho aprofiti. Diu: «No han fet el zero - tres.» Escolti, en aquest moment hem signat convenis amb ajuntaments –convenis amb ajuntaments– pels quals ja està signada la creació, en aquest moment –tot l'altre encara està en tràmit– de 5.500 llocs escolars de zero a tres. Gràcies, senyor Carod, per dir-ho, perquè ho he pogut dir aquí i quedarà en acta també això. I ho seguirem fent.

Continuo i després seguiré... La gratuïtat. Partit Popular, Esquerra Republicana de Catalunya..., tothom n'ha fet alguna menció. Jo només voldria aclarir un aspecte; que a vegades a mi també m'havia costat saber què és la gratuïtat, a tothom ens costa. La gratuïtat..., no diré pel mòdul que es dona, no diré pels diners que es posa a la Llei general de pressupostos pel mòdul, ho diré pel que és: la gratuïtat no és de tot el del centre –ho diu la Llei, eh?, ho diu la LODE, any 85, eh?–, el que és és els ensenyaments només, la gratuïtat dels ensenyaments objecte de concert, que en el cas, per exemple, de l'educació primària són les cinc hores curriculars establertes amb caràcter general; és l'objecte de gratuïtat. Són coses que s'han d'anar estudiant, però és real. Aquest és l'objecte: els ensenyaments, no tot. Com pot ser tot?

Ja vaig parlar, quan vostès em van demanar en una moció o una interpellació..., ja ho vaig parlar i explicar, però ara només voldria fer un recordatori perquè cap de vostès cregués una cosa que és diferent del que he dit. Les cinc hores..., és suficient els diners que hi ha en un mòdul per a això? Caldria estudiar-ho bé. És insuficient? Cal estudiar-ho.

El que jo els puc dir, perquè també han parlat que va creixent, que va creixent aquest pressupost dedicat als concerts, és: primer, el 88% d'aquest concepte de concerts és la nòmina del professorat delegada, que fem des del Departament i que cobra el professorat de l'escola concertada directament des del Departament: càrregues, seguretat social, substitucions –el 88%–, i la resta és el mòdul per unitat que estableix, cada any, des de l'any 86, la Llei general de pressupostos de l'Estat espanyol. Aquell, i no ens passem d'allà. I em diran: per què uns anys...? Ho diu algú, perquè és veritat: és difícil, de vegades, entendre'l; vull dir que és difícil fins i tot pels que estem administrant i, alhora, governant, una mica, però també governant, eh? A Educació es governa i força. Però d'aquest pressupost parlem. Mirin: vostès ho recordaran, vostès aproven els pressupostos, eh? Jo no he estat mai diputada; m'agradaria molt ser-ho, però no ho sóc. Per això, m'agrada tant parlar amb vostès; m'hi trobo molt bé –tot s'ha de dir. Però és veritat: vostès ho saben perfectament. Escoltin: vostès saben perfectament que, cada any, s'ha aprovat, fins a l'any 2000 –fins a l'any 2000–, que el concepte pressupostari de concerts era ampliable i, per tant, com que era ampliable, no es podia minorar: Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Vostès ho coneixen molt millor que jo, no hi insisteixo.

Any 2000. Vostès recordaran que ho van aprovar. El concepte pressupostari ja no és ampliable. Nova legislatura: a partir d'ara no és ampliable. I els diré per què no és ampliable i, per tant, es podria minorar. S'ha entès? Bé? Sí? S'ha entès? Abans era ampliable i ara no. Diu: com és que ara? Doncs, miri, ara els hi dic: perquè ara, primer –ara– estan cobertes les necessitats. Per què? Perquè, l'any 99, es va implantar ja de manera general l'últim curs de la Secundària Obligatoria. Si ja està implantat, hi haurà poc concert nou. Ja estan. I va ser l'any 99 que es va implantar de manera generalitzada el quart. A partir del 2000, ja tenim l'educació obligatòria implantada en la seva totalitat: sis - setze; per a aquesta població d'edat: sis - setze. Ja està. No cal que sigui ampliable. Ben al contrari, es van reduint unitats.

I, en aquestes unitats, perquè decauen demografies, etcètera, es va fent aquelles necessitats dins del centre concertat que hem de fer.

Em diran: ha anat creixent. Oh, i tant que ha anat creixent, aquest concepte. Per què? Per més concerts? No; no és per més concerts –en absolut. És pels nostres acords amb els sindicats del sector, que han fet que la nòmina dels treballadors i treballadores de l'ensenyament concertat es vagi aproximant, tal com diu la Llei –i ens hi obliga–, de manera analògica, als salaris del professorat de la pública. I com no podien créixer si durant aquests anys s'ha anat incorporant, any a any, la generalització del nou sistema? Any 97: s'implanta el segon curs de Secundària. Bé s'havia d'apujar si hi havia un curs més concertat que abans no existia. Què més? Analogia retributiva del 92% del professorat. Curs 98: s'implanta el tercer curs d'ESO: analogia retributiva del 93%. Curs 99: implantació generalitzada de quart curs d'ESO –i s'acaba–; analogia retributiva fixada per al gener de 2000 del 94% i, per al setembre del 2000, del 95%. Curs 2000-2001: repercussió de l'increment de l'1,3% dels salaris de la pública, de tots els funcionaris, que s'ha, també, d'aplicar al professorat de la privada –increment de l'1,3. Per tant, queda clar que aquell 88%, que és el dels treballadors i treballadores, és el que fa incrementar, perquè, pel que fa a la resta, hi ha menys unitats –es pot dir que, cada any, hi ha gairebé 50 unitats menys que l'any anterior–; per tant, hi ha una concepció errònia del que s'està fent i dels pressupostos, també.

Senyor Carod, cada vegada que tanquem una escola rural, per a nosaltres és un lament. I, enguany, penso que n'hem tancat, potser, només una, o dues. I ha estat perquè els pares, les famílies ho han dit –ho han dit, ens ho han demanat. Nosaltres voldríem que s'hi quedessin. Jo n'he anat a visitar moltes, i els puc dir que la qualitat de l'escola rural de Catalunya és excepcional –és excepcional. Només els haig de dir que el primer premi del Premi Orator, de fer un *speech* lliure en anglès, l'ha guanyat una nena d'un poblet que jo no sabia, gairebé, ni que existia, que era Tartareu, un poblet desconegut i perdut, i l'ha guanyat aquesta nena, d'una escola rural. Sí, és de Lleida, no? Ho diria, senyor Siurana? Diria que sí, però, en fi, és molt petit. Però els nens i les nenes... Ja els hi dic: primer premi Orator. Per tant, sí que ens dol i, si poguéssim... Jo he anat als seminaris de la zona rural que es van fer fa encara no un mes; em van demanar que estudiés diversos aspectes que poguessin fer que la gent no abandonés, en aquest sentit, l'escola, i ho estem estudiant i vaig dir que ens veuríem el curs que ve per estudiar-ho amb més profunditat.

Altres coses que... Jo crec que queda com bastant clar el que vostès m'han dit, perquè ha estat, doncs, recurrent en diversos aspectes. A veure. Ha dit algun portaveu –gairebé tots ho han dit, eh? Gairebé només ha dit un que només voldria, potser, gairebé pública i molt poca concertada, el senyor Nadal, que m'acusa de fer sofismes... Doncs, miri que fa anys que vaig fer aquella assignatura de sofismes que ni recordo el que és, però n'he anat aprenent en la vida, escoltant. Jo, d'això, n'aprenc molt; jo sóc bona alumna i vaig també aprenent; vull dir que ja se sap: forma part dels discursos, de vegades, no? Però jo, no.

A veure: en aquesta part no hi ha cap sofisme. Diu: la consellera ha intentat una confrontació entre escola pública i privada. La consellera?, la consellera? Escolti: jo, aquest matí, no voldria que se m' enfadés Catalunya Ràdio, però aquest matí he escoltat la SER, he escoltat la SER –la SER–, i a la SER anaven anunciant, contínuament: «Diuen: el partit Socialistes i altres –parlo de vostè perquè vostè és qui ho ha dit–, el partit Socialistes diu que la consellera intentarà dir que nosaltres anem a enfrontar la pública i concertada –ho ha dit la SER, el senyor Gabilondo; va, escolta; un periodista *top*; jo, no. Jo he escoltat, només. I, com ho he escoltat, no és vàlid, senyor Nadal. No; bé, sí que és vàlid, tot és vàlid, potser, però el que no pot ser és que vostè digui que jo estic intentant o he intentat una confrontació.

Vostè sabia que jo no vull una confrontació. Com pot creure algú que el nostre Govern vol una confrontació entre l'escola privada i la pública. Escolti: nosaltres no fem titulars –i nosaltres no els volem fer–; els fan a costa nostra. Vull dir que a mi ja em sembla bé, no? perquè, si uns no tinguessin segons qui, se l'haurien d'inventar. En aquest cas, ja el deuen tenir, però que consti que no és això. Però jo ho he escoltat aquest matí. Jo no sabia el que vostè anava a dir, ni d'altres, però ja m'ho havien explicat, ja es veu, ho han dit a tothom. A tot Catalunya, no, la part de Catalunya que escolta la SER.

Molt bé, però jo estic segura que, vostè, del que parla –i és veritat– és a favor de l'escola, i ho celebro. Vostè ho ha dit i ho celebro, i no tenia cap dubte que tots i totes les que són aquí estan parlant a favor de l'escola, de l'escola catalana, i que volen la màxima qualitat. Vostè diu: «El problema no és la Llei, el problema és el Govern.» Escolti: no ho sé, jo. Vol dir que és congruent admetre l'existència i legitimitat d'un dret o d'una norma i, alhora, rebutjar el deure de respectar-lo, per exemple? Perquè nosaltres l'estem respectant. Tenim el deure de respectar-lo. No seria congruent que no el respectéssim, ja que estem governant. Ara, jo no diria que el problema és el Govern. Miri: hi ha doctrines molt clares. No hi ha interpretacions constitucionals d'acord amb les opcions polítiques. No n'hi ha; no és cert.

Les opcions polítiques no són interpretacions; no hi ha opcions polítiques de dir: «Ara, això, ho entendre així, ho entendre allà.» No; escolti: hi ha una doctrina que s'ha de seguir, i jo estic segura que no n'estem allunyats, cap dels que estem aquí n'estem allunyats –en absolut, eh? Per tant, no ho crec, com vostè ha dit –perquè només ho ha dit vostè. Per això, li contesto: que el model està en risc? El model no està en risc. No, escolti: nosaltres no hem parlat d'aquest model, si no és per defensar-lo des de fa vint anys. Per nosaltres, és garantir que la LODE s'ha complert i que es compleix. Hi haurà encerts, hi haurà errors, però sempre creient que ho fem de manera ajustada a dret. I ho deu demostrar el fet que, després de quinze anys, de quinze anys d'aplicació de la Llei, no ens ha portat cap tribunal a dir que ho fèiem malament, o, almenys, que ho fèiem malament de manera conscient, o que hem tingut una opció sectària –no és cert. Per tant, el nostre model no està en risc. El model; no el model educatiu de pública i concertada, que no està en risc, perquè la societat catalana no permetria que ho estigués i no ho està. El que

jo no voldria –ho he dit abans i trobaria, doncs, terrible, que no ens adonéssim tots i totes, que no fóssim curosos i curoses de no trencar, de no fer mal, sense voler, a causa d'opcions diferents o punts de vista diferents a l'escola, que és material sensible... Jo no ho voldria, jo sóc la primera que no ho vull, i estic segura que tampoc vostès ho desitgen –ni ho volen, ni ho pretenen.

Jo diria que, d'alguna manera, he contestat tot o tot el que he pogut. M'ha agradat escoltar la paraula «equitat», que sé que hi creu el senyor Ribó, perquè és una paraula que, diria jo, així, sense presumpció de cap mena, que en el discurs educatiu, ara, l'ha posat aquest Govern: equitat. En el discurs, l'ha posat aquest Govern i en els fets, i en els fets, li agradi o no, senyor Boada. En el discurs i en els fets.

I, per acabar... No; abans d'acabar, miri: vostès demanen la meva dimissió; és un desig, ja és el que he dit abans. Tothom sap, els sociòlegs ho diuen, algú d'aquí en sap més que jo, però ho repeteixo: els desigs s'han d'adequar a les possibilitats; no hi ha possibilitat al respecte, eh? I, quant a les ambicions o les oportunitats, tampoc hi ha oportunitat, per ara, al respecte, eh? I, en tot cas, jo també, ja... No sé, vull dir, què passaria, d'alguna manera, no? Vull dir: jo crec que discursos i fets corresponen a un discurs progressista d'educació –absolutament. I, si vostè es llegeix el programa 2000-2004 d'educació, que s'ha fet i se l'ha llegit, i alguna frase la repeteix, ja ho sé; és que el discurs s'ha fet popular –ja ho sé.

En el 2000-2004, nosaltres ens comprometíem a fer moltes accions. Ara per ara, les estem complint totes i portem un any i mig –les estem complint totes. Han donat més autonomia als centres; estem fent tal tasca de qualitat que un de cada deu centres de Catalunya, públics, està fent un pla estratègic en què sap que s'ha compromès a quatre anys a controlar rigorosament i a obtenir uns objectius en què hi ha competències bàsiques, participacions, etcètera –un de cada deu, un de cada deu. Sap que han fet l'avaluació de competències bàsiques a tots els nens i nenes de deu anys de Catalunya –a tots. I, a l'octubre, ja n'explicarem els resultats, perquè el que volem és veure la qualitat, és garantir a la societat catalana la qualitat del nostre ensenyament, i hem fet moltes més coses.

Però també diem que volem fer una llei d'educació –vostès ho saben. I, ara, sí, també els hi dic: volem fer una llei d'educació i, sens dubte, en aquesta llei d'educació haurem de parlar de la gratuïtat de l'ensenyament, de quin mecanisme –o millorem els mecanismes– entre la pública i la concertada. I ho anem a fer, ho anem a fer, i ens centrarem en aquest marc de la llei d'educació, que començarem a treballar molt propereament... I ja el passat mes de juny vam començar a parlar, també, amb les patronals representatives del sector, per dir-los –i també ho hem fer per escrit– que, aquella Moció que vostès ens van fer, anem a fer-la de manera sistemàtica, també, en els centres, eh? –nosaltres som respectuosos; ja els ho hem dit. Però també saben que en aquest marc de la llei d'educació centrarem el projecte futur en tots els aspectes de l'educació dels infants i dels joves del nostre país. I aquí farem un marc de relacions, que quedi establert a Catalunya, entre les escoles de la nostra titularitat, que és la pública i la privada concertada.

Ara ho podem fer. Per què? Perquè està implantat en la seva totalitat el nou sistema educatiu. Jo crec que hi podem anar amb serenor –amb serenor, eh? I hem de cercar i hem de ser capaços i capaces de trobar el consens social, polític i escolar necessari per fer-ho possible, d'acord amb la doctrina constitucional, d'acord amb la idiosincràsia de la nostra societat. I hem de fer que es conjugui el dret de tothom a l'educació bàsica obligatòria, a la seva gratuïtat, a la llibertat d'ensenyament, al dret de les famílies a triar centre docent, però també la rigorositat en el compliment de tot allò que sigui necessari. Jo, ara, ja, avui, els anuncio que ho anem a fer i que ja hem començat a parlar-ne en un primer moment amb les patronals. És per descomptat que parlarem amb tots els sectors interessats i compromesos en ensenyament i, sobretot –per descomptat–, amb els grups polítics que formen vostès en aquesta cambra. I estic segura que entre tots i totes ho podem trobar. I aquesta serà una de les propostes que anirà dins la llei general d'educació, i, abans que acabi la legislatura, la posarem, però ja ho dèiem –jo els hi recordo– al nostre programa 2000-2004.

Des d'ara els demano la seva col·laboració. Jo crec que, a partir de l'octubre, ens posarem a treballar amb intensitat aquest tema.

Moltíssimes gràcies, i, com que no tornaré a parlar perquè no voldria que em repliquessin, una altra vegada més, els escoltaré amb tota l'atenció, m'apuntaré tot el que em diguin, no els contestaré perquè és l'hora que és... Podríem seguir però penso que, potser, no és el dia apropiat. Ja estaré bé, tindrem ocasions de veure'ns d'alguna altra manera per parlar d'aquests aspectes. Doncs, permeti'm que els desitgi molt bon estiu a totes i tots, sobretot. I un dia d'aquests, la setmana passada, un dels periodistes em feia una pregunta; deia: «Què els diria als grups polítics que fessin aquest estiu? Quins deures els posaria?». I jo vaig dir: «Només els posaria un deure, que és un prec: que recordessin, que recordéssim –amb «ema»: plural, primera persona, eh?, que vol dir tots i totes nosaltres– que un partit polític, pel seu nom mateix no és una secta, que seria un tall, sinó que un partit és una part d'un tot, i jo diria que aquí està representat amb vostès el tot de la nostra societat i totes les opcions polítiques». Si tenen temps, si tinguéssim temps, també hi podem reflexionar. Moltíssimes gràcies, i estic a l'espera del que vostès m'hagin de replicar.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. En torn de rèplica, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya – Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora consellera, jo, l'agost, faré vacances i recomano que vostè també les faci, perquè no s'amoïni que a la millor li passa ara igual que cada any: faran titulars de premsa a començament de curs pel caos escolar, eh? Jo voldria tornar al debat parlamentari perquè és una intervenció que no ha estat breu, sinó que ha estat llarguíssima, i ha fugit una altra vegada del que estàvem debatent. Fins i tot, ha tornat a blindar-se amb les sentències. No som a una sessió del Tribunal Constitucio-

nal ni del Tribunal Suprem. La política no són sentències; som al debat parlamentari.

Senyora consellera, vostè, les preguntes que li he fet, no les ha contestades, sobre el tema que ens ocupa. Començaré per una de molt senzilla: la llengua catalana li sona, a vostè? Sap que jo li he preguntat sobre això? La normalització lingüística a les escoles... No, no faci aquesta cara perquè ho ha sentit perfectament i, a més, amb l'orgull a què ha apel·lat des de l'any 39, aquesta pedagogia. Li sona la normalització lingüística en aquestes escoles concertades que jo li he citat? Té alguna cosa a dir al respecte? Es compleix la normalització lingüística en aquestes escoles? O per què la finta de denegar, primer, el concert i, després, concedir-lo quan hi ha el recurs? Té alguna cosa a veure amb el que ens ocupa avui, després de tots els núvols que ens ha pintat i on ha anat a parar vostè amb el seu discurs?

El que ens ocupava avui: per què primer denega aquests concerts i després amb el recurs els concedeix? Ens pot explicar per què? Ens pot donar la motivació real per donar aquests concerts quan no compleixen el decret de matriculació en molts dels aspectes que vostès mateixos han regulat? Miri: jo li contestaré per boca del darrer informe de la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma sobre política educativa, un informe molt seriós on hi han col·laborat més de 150 professionals. Diu: «A Catalunya, les organitzacions entorn del sector de l'ensenyament privat que escolaritza els fills de famílies de classes mitjanes i altes han preservat una situació de privilegi superior a l'aconseguida per aquests mateixos sectors al territori administrat pel MEC. Aquestes organitzacions, sigui per afinitat política i ideològica amb el Govern de la Generalitat o per la seva posició i capacitat estratègica d'influència en la presa de decisions, han mostrat el seu poder per condicionar els continguts de la política educativa». Això, segurament, també deu ser un desig.

És un estudi bastant seriós que vostè també deu conèixer perquè està divulgat per tots els àmbits polítics d'aquest país. Vostès van a la universitat del concert. O sigui: què fan amb el concert? Pocs diners a concerts, evidentment que sí, perquè, si comencem a repassar el que paga de debò la família que porta el seu nen o nena en aquestes escoles i el que hi ha de concert és poc diner, a canvi que no ens emprenyeu més demanant-nos més diners. Jo no em fico amb tu i tu no em demanes res més. Faré els ulls grossos. Passen d'un concert a una clara subvenció, oblidant el concepte elemental de servei públic d'educació.

Miri què ha passat en aquest debat, senyora consellera: l'ha defensat més, el tema, el senyor Fernández Díaz que vostè mateixa. S'ha muntat un petit festival sobre el Tribunal Constitucional i el Tribunal Suprem per fer veure que són diferents –això, sí. Però en el tema que ens ocupa són dues gotes bessones! Una vegada més! –sí, sí: Tribunal Suprem–, quan, pel que fa al tema que avui ens tocava debatre aquí, són idèntics! Fins i tot, és més abrandat el senyor Fernández Díaz, que ha anat més lluny que vostè quan ja ens ha parlat del xec escolar, que és una de les antiquíssimes aspiracions de la dreta. Sí: una dreta molt coincident!

Senyora consellera, no sé si tinc desitjos, però vostè està aquí? Perquè quatre grups sobre cinc ho han demanat. Això no és un desig d'un Grup, del més petit de la cambra. Vostè no està per pròpia voluntat en aquesta sessió de la Diputació Permanent; vostè, parlamentàriament parlant, està aquí perquè quatre grups sobre cinc l'hi han demanat. I, una vegada més, depenia d'un Grup, que és el que el salva pels pèls en els debats parlamentaris o en les votacions que avui no es donaran per pur reglament. Però aquest mateix Grup, en el fons de la qüestió –ho torno a dir–, festival a banda –i permeti-m'ho amb tot el respecte, senyor Fernández–, ha defensat fil per randa la mateixa política educativa. Jo vaig més en allò personal, en aquest cas –personal com a dirigent polític que és vostè.

Senyora consellera, vostè de debò creu en l'encert dels concerts que avui ens tocava discutir? No de la pública *versus* la privada, que ningú li ha plantejat en aquest hemicicle; no dels concerts desqualificats en bloc; d'aquests concerts. Senyora consellera, vostè de debò hi creu? D'acord amb la trajectòria que havia portat fins fa molt poc, de debò hi creu? No li demano una creença d'*auto de fe*. No, no. Políticament, de coherència política. Vostè em pot respondre que ho fa per solidaritat amb el Govern de la Generalitat. És aquí on surt la dimissió. Quan algú per solidaritat ha de fer quelcom que escapa de la coherència política i d'una trajectòria, té una sortida molt senzilla en democràcia, una de molt senzilla: no ser incoherent. La solidaritat no vol dir incoherència, i aquí hi ha, damunt de la taula, proves feaents que els concerts d'aquestes escoles... L'hi torno a dir: pautes dels decrets de matriculació, igualtat en l'accés, en el tracte, en la qualitat, en els drets, en la participació, etcètera, que no es compleixen. Si no es compleixen, torni a respondre per què aquests concerts que, fins i tot, per no complir, no compleixin ni la Llei de normalització lingüística.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Sé que no hi haurà resposta, però això no m'estalvia la pregunta. Ingènua, és clar! Sap vostè, senyora consellera, si hi ha algun tipus de vinculació entre alguns sectors polítics i la minoria d'empresaris educatius amb afany de lucre? Una constatació. Ha parlat de llibertat d'ensenyament, però quan el 66% del currículum és imposat pel monopoli ideològic de l'Estat, amb l'amenaça del Decret d'Humanitats, com a ciutadà català, la meua llibertat ideològica arriba només al 34% del currículum. Vostè, que, segons el portaveu dels aliats que lliurement han triat, és sobiranista, cosa que no és criminalitzable sinó saludable –per exemple, a Espanya n'és tothom–, segur que, com diria Raimon, «Tu ja m'entens». Llibertat, doncs, sí per a tothom; qualitat de l'ensenyament, també; privilegis, per a ningú.

Tres punts negres: preinscripció. S'autoritzen els grups; alguns centres sol·liciten subvencions –per exemple, quatre grups. El Departament n'autoritza tres, i només tres. Matriculeu gent, només per a tres grups. El centre matricula alumnes per a quatre grups i no passa res. Reben subvenció igualment, malgrat la denegació inicial. Subvenció per a quatre grups, i punt. Pregunti què passa en una certa escola a Badalona –per exemple, el col·legi l'Esperança.

Segon punt negre: cicles formatius. A la pública només s'autoritzen amb un mínim de quinze alumnes, sembla, i, si no hi són, es tanquen els cicles. A la privada se n'admeten amb un nombre inferior als 15 alumnes i, a més, en ocasions, tenen, paradoxalment, ajuda de recursos públics. I se n'autoritzen en llocs o bé on no calen, o bé on fan competència directa amb el sector públic.

Tercer punt: és més fàcil obrir una escola que una farmàcia. Només cal espai i infraestructura. I pot arribar-se a construir una escola d'elit, una provocadora «pijoescola» al costat d'una escola pública amb barracons.

I, per acabar, una petició: la majoria d'escoles concertades, o bona part d'elles, es revisa l'any vinent. Ara és el moment de rectificar errors, ara és el moment –i ho celebrem– de presentar una llei de l'educació de Catalunya, que voldríem en ponència conjunta, senyora consellera. Perquè hem après allò de la secta i el Grup petit, i el conjunt i la totalitat, i, si és de tots, l'hem de fer entre tots: el Govern, els grups parlamentaris, la Patronal; fins i tot els sindicats s'hi haurien d'implicar en aquesta llei. Què me'n diu? Una llei que desplegui les competències pròpies, evitant la invasió de competències d'altres. Cal fer cau i net a benefici d'allò que dèiem fa tants anys: «L'ensenyament, públic, català i de qualitat.» No només de manera prioritària, sinó de manera preferent –no sé si m'entén.

Gràcies, senyora consellera, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Malauradament, l'honorable consellera ha dit ja que tornarà a intervenir i, per tant, he de deduir que, de les seves paraules, hi ha el compromís que tota aquella documentació que els grups parlamentaris li demanin, no pas sentències al Suprem o al Constitucional, sinó, evidentment, totes aquelles asseveracions que vostè ha formulat i que hauran de tenir, també, la seva justificació documental estan a l'abast dels diversos grups parlamentaris. I, en qualsevol cas, permeti'm una reflexió al senyor Ribó perquè jo crec que, en certa manera, fins i tot el Grup Parlamentari Popular podem coincidir amb la senyora Carme-Laura Gil quan es treu el barret sobiranista, sense necessitat de recórrer a un discurs de passat com el que vostè a vegades representa, perquè sembla ser que aquests discurs –suposo– de la seva vella militància que defensava la lluita de classes, sembla ser que encara no l'ha substituït, malgrat que ho vulgui disfressar d'enfrontament social.

En qualsevol cas, aquest Grup Parlamentari vol treure profit d'aquesta Diputació Permanent, i en aquest sentit nosaltres creiem que avui podem tots plegats compartir..., per fer una reflexió enriquidora i innovadora, amb propostes de futur. Vostè n'ha esmentat una de molt important; ha fet un anunci molt significatiu, que és aquesta llei d'educació que vol impulsar a partir de la tardor, i nosaltres creiem que és important, perquè el que estava posant de manifest aquesta Diputació Permanent, almenys a judici del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular, és que cal continuar impulsant mesures de suport a l'escola pública, perquè, malauradament, algunes deficiències, la manca d'atenció –molt sovint exercida des del seu Departament–, és el millor caldo de cultiu, precisament, perquè l'esquerra pugui impulsar un discurs visceralment contrari a l'ensenyament concertat.

I per això nosaltres creiem que la millor forma de garantir la dualitat i la complementarietat del sistema públic i concertat és, precisament, donant resposta a la demanda social d'un ensenyament públic de qualitat. I per això nosaltres posem l'accent i fa poques setmanes, en una pregunta al president de la Generalitat de Catalunya, vàrem posar l'accent en alguns dèficits del seu Departament: l'alt índex de fracàs escolar, l'alarmant desmotivació dels docents, que Catalunya sigui el primer país de la Unió Europea en baixes per depressió entre el professorat, la manca de places de guarderies, la no-construcció de centres previstos en el Mapa escolar i un llarg etcètera. I, per tant, la primera reflexió que fem és que cal continuar impulsant mesures de suport a l'escola pública.

Segon, jo crec que fins i tot alguns grups de l'esquerra que han capgirat el seu discurs inicial han reconegut la funció social de l'escola concertada, que, juntament amb l'escola pública, comparteix la funció social, l'interès social, l'interès públic d'educar les noves generacions de catalans i catalanes.

I en tercer lloc, senyora consellera, jo em congratulo que hagi fet aquest anunci relatiu a la llei d'educació; malauradament, vostè no tan sols no és diputada al Parlament de Catalunya, i, per tant, no podem compartir tanta estona, com vostè abans expressava, el desig de compartir amb tots nosaltres..., però el que lamentem el Partit Popular és que hagi sigut diputada al Congrés en aquells anys on Convergència i Unió i el Partit socialista Obrer Espanyol mantenien una entesa educativa que va generar l'aprovació i l'impuls d'una normativa educativa que és una part molt important per explicar molts dels desgavells que avui hem plantejat i molts dels dèficits del sistema educatiu. (*Remor de veus.*)

I per això...

El president

Prego als senyors diputats silenci.

El Sr. Fernández Díaz

...per això, senyora consellera, ens congratulem i desitgem, doncs, que en aquesta aposta de futur sobre la normativa educativa que hem de reformar amb una nova llei a Catalunya o una llei a Catalunya «novedosa» i amb unes reformes al Congrés de Diputats, tant de bo

que vostè sigui capaç d'esmenar –d'esmenar– actituds mantingudes els anys vuitanta i noranta, amb aquesta entesa educativa amb el Partit Socialista, perquè al contrari estem afavorint aquest discurs obsolet, injust, irreal, demagògic de l'esquerra, de confrontar l'escola pública i l'escola concertada.

Perquè, si es deteriora l'ensenyament públic, no és pas perquè es privilegiï o es prioritzi el concert, sinó, ben al contrari, perquè hi han legislacions deficientes i perquè no sempre els governs de la Generalitat han actuat amb la diligència que la societat espera d'ells. I en aquest debat el Grup Popular ens hem negat que alguns dels concerts del Govern de la Generalitat puguin ser l'ex-cusa per qüestionar els concerts, uns concerts en els quals participen més del 40% d'alumnes de Catalunya, amb tan sols un 23% del pressupost; és a dir, escoles que presten un servei públic, escoles que són d'interès general i que, en qualsevol cas, no han d'amagar l'obligació per part de nosaltres que, si hi ha la detecció d'alguna irregularitat, si hi ha algun criteri que s'hagi de modificar, ho posem sobre la taula.

I, en qualsevol cas, tant de bo que en el futur, en aquest futur immediat, la diferenciació quant a xarxa pública i concertada, ho sigui per construir, per articular un discurs des de la seva consideració d'ambdós models com un valor afegit, i no pas com a generador de greuges, perquè precisament és el concert el que està alliberant recursos destinats a l'ensenyament públic per millorar la seva qualitat i garantir els drets de tothom.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, del conjunt dels temes abordats, n'hi ha dos no aclarits i que nosaltres creiem que valdria la pena que s'aclarissin.

Un, de caràcter pressupostari, tot i que la consellera ha intentat fer una explicació sobre el caràcter, primer, ampliable i, després, no ampliable de les partides sobre els concerts. Però, mentre han sigut ampliables, de 1997 a l'any 2000, l'ampliació de la partida pressupostària dels concerts ha significat una despesa addicional, no pressupostada inicialment, de 61.607 milions de pessetes. I ara estem estabilitzats en una quantitat que no és exactament la que ha dit la consellera –si a mi els números em surten bé i sé sumar i restar–, que és que per a l'any 2001 estem a 107.679 milions de pessetes.

Segon, no s'ha aclarit tampoc, crec jo, la contradicció entre l'atorgament de concerts i els informes dels inspectors, quan diuen: «Una part important dels alumnes del centre provenen de poblacions diferents de la de la seva ubicació», «no es pot considerar centre preferent per a la concertació, atès que no compleixen cap dels plantejaments establerts a l'article 48.3 de la LODE», «la petició es formula en termes de renovació del concert, quan en realitat hi ha més grups dels que es sol·liciten», etcètera. Però, bé, deixem-ho.

Fixi's bé, senyora consellera: no complir o no ser conscient que no es compleix l'ordenament jurídic no eximeix de culpa si s'incompleix. Per tant, nosaltres li proposaríem el següent.

Faci públics els resultats d'aquesta investigació reservada que va promoure el mes de març.

Segon, apliqui la Moció aprovada per aquest Parlament, en el sentit que seran sotmeses a auditoria totes les escoles concertades.

Tercer, fem el supòsit que hi ha diners suficients per a tot –que no n'hi ha, però és igual– i que hem de complir amb un objectiu en què estem d'acord: dret a la gratuïtat i dret a triar escola. Posem-nos d'acord a posar la ratlla per a l'atorgament de concerts i la frontera en aquelles escoles no que els pares tenen dret a triar, sinó que són escoles que exerceixen elles el dret a triar alumne. És l'alumne qui té dret a triar escola –els pares de l'alumne–, però, amb la llei a la mà, l'escola no pot triar els alumnes. I, si hi ha escoles –poques, però n'hi han– que incentiven la tria dels alumnes en un sentit que discrimina aquells que menys poden, l'obligació del Departament és respondre i atendre aquesta discriminació, que és un incompliment de la llei.

Quart, compleixi allò que li diu el Síndic de Greuges. Li diu moltes coses sobre la matriculació, sobre la integració, etcètera.

Cinquè, asseguri's que el marc immens –que assenyalava el senyor Ramon Camp– de construccions, quan les acabin, no sigui una buida immensitat. Garanteixi que en el procés de perversió que s'ha establert no es produeixi un transvasament per un sistema de vasos comunicants tal que, per manca de polítiques d'incentivació de l'escola pública, com li deia el senyor Fernández, no resulti que, quan tinguem tots els edificis construïts, la meitat se'ns hagin buidat. Assegurem que és veritat que, en el sentit del model, la xarxa pública que està construint-se amb molts diners d'inversió pública atén i respon al principi d'equitat que li reclamava el senyor Ribó.

Facin aquesta llei d'educació, però fem-la junts, com li deia el senyor Carod. Fem-la junts i promogui abans un gran acord per l'educació a Catalunya, perquè, tot i que vostè hi ha fet referència, jo m'he limitat a esmentar el president de la Generalitat, quan ha dit: «Hi ha una campanya oberta contra l'escola concertada.» No és veritat, i cada vegada que hi ha hagut un debat sobre educació vostès han volgut fer caure en la trampa el món educatiu i les forces polítiques que han promogut aquest debat, dient: «És que és un debat contra la concertada i a favor de la pública.» No, escolti, la llei és la llei, vam promoure aquesta llei, estem a favor de la llei, volem polítiques d'integració i no-discriminació, facin que això sigui possible.

I al final, senyora consellera, la qüestió és la següent: el senyor Pujol, el senyor Mas i vostè han d'assumir les seves responsabilitats i rectificar, i, si no ho poden fer, haurien de plegar. Però jo no demano res, simplement dic: o compleixen amb tot allò que la llei els mana (*remor de veus*) i nosaltres creiem que incomplixen...

El president

Prego silenci, si us plau, sí. Pot continuar, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. No es tracta que pleguin tots; es tracta que les polítiques que fa el Govern es corresponguin amb els discursos i els compromisos polítics que ha assumit. No ho fa –no ho fa. I d'entrada no ho fa amb aquests concerts concrets que avui hem debatut. I probablement no ho deu fer tampoc amb alguns d'altres, i caldria, per transparència informativa...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies. Caldria –acabo– que el Govern de la Generalitat es mostrés més respectuós amb aquest Parlament i a partir d'ara no li negués cap de les informacions que els diputats o diputades li demanin.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, per últim, pel Grup de convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Per tancar, espero, aquesta sessió, després de la darrera intervenció de la consellera, que ha estat realment, també, una intervenció com la primera, molt pedagògica..., amb una sèrie d'elements que més d'un jo diria que ha posat una certa cara de sorpresa quan vostè els ha dit, començant pels edificis, les construccions escolars.

Clar, no és una dada insignificant, doncs, que es conegui avui, també en aquesta sessió, precedida per tants altaveus interessats, que a Catalunya hi ha avui 2.333 centres públics funcionant i que n'hi han 753 de concertats. Aquesta no és una dada qualsevol, i deia el senyor Nadal ara fa un moment: «Compte que no sigui un mar d'edificis buits.» No ho serà, primera; però, segona, senyor Nadal, vostè sap que hi ha un compromís del Govern que els mòduls prefabricats, que han servit per poder aplicar la reforma educativa amb els calendaris –que abans s'ha dit– abans que a qualsevol lloc de l'Estat espanyol, aquests mòduls prefabricats, es preveu que l'any 2003, és a dir, d'aquí a dos anys, puguin ja ser un record, i això vol dir continuar fent aquestes construccions. En què quedem? –en què quedem? Si s'han de substituir els mòduls prefabricats, s'han d'acabar de fer les instal·lacions que corresponen. Per tant, no és una dada qualsevol.

Com tampoc quan la senyora consellera ha fet una referència a dir exactament què volia dir «gratuïtat». Aquest concepte de gratuïtat, de què estem parlant amb el concepte de gratuïtat? I ha dit la consellera: «Són els ensenyaments objecte de concert, i, concretament, vénen determinats pels currículums educatius que estan fixats per les normes.» I això es concreta en cinc hores

lectives al dia, que són vint-i-cinc hores setmanals a la primària, i de vint-i-set a trenta a la secundària. Aquest és l'objecte de la gratuïtat, i això és molt important per entendre moltes de les coses que hem dit avui aquí, per veure si calen o no calen complementarietats, etcètera, si és just, no és just, etcètera.

Per tant, aquesta és una dada important, que jo, senyora consellera, crec que en la línia dels plantejaments de futur que vostè deia, senyora consellera, caldria que estudiessin els costos d'aquestes places escolars..., senyora consellera, deia que seria interessant que s'estudiessin els costos de les places escolars, per garantir que el concert educatiu satisfarà exactament el criteri d'escolarització i permetrà l'accés a tots els centres escolars públics i concertats de tots els ciutadans, sense discriminacions econòmiques.

Per tant, d'aquest debat sí que hi ha una conclusió, perquè sí, com vostès saben, una plaça pública costa al pressupost públic, li costa 659.000 pessetes, una plaça a la concertada són 346.000. Per tant, aquí hi ha un factor que val la pena que analitzem, que aquest ensenyament de qualitat que tots volem que es doni i que es pot donar gràcies al fet que hi ha una xarxa dual, com la que tots vostès han comentat que calia preservar..., es pugui donar amb les màximes garanties. És bo que en el futur, en els propers mesos puguem estudiar, senyora consellera, el cost real d'aquestes places escolars.

I de la mateixa manera, doncs, era també interessant fer una referència al que ha dit vostè, senyora consellera, que el 88% del mòdul que es paga pel concert econòmic va a parar a les nòmines del professorat, i que ho paga la Conselleria directament. Com això desfà –com això desfà–, senyores i senyors diputats, aquesta imatge de dir el concert és per als centres. No; el concert és per a les famílies, lògicament, perquè, per als centres, el funcionament d'aquest 88% directament a les nòmines dels mestres desfà qualsevol criteri que això sigui una quantitat per al propietari del centre. Això està clar.

Queda, per tant, un altre fet a mencionar en aquest punt que vostè ha dit, que és que dels 400.000 milions de pessetes que dedica el pressupost a Ensenyament, 300.000 van a la pública i 100.000 van a la privada. Tot això són dades, senyors diputats, són dades, no és el discurs aquell fàcil que vostès, doncs, poden venir aquí a fer per mirar de mantenir, allò que deia abans, una confrontació ideològica, polífrica, etcètera, etcètera.

El que..., hi ha un compromís, és que l'escola pública i l'escola concertada, les dues, siguin de qualitat, que l'accés hi sigui gratuït, que el resultat del seu treball sigui homologable –i em remeto a les proves que fa pocs dies van fer per accés a la universitat, en les quals es va veure que els alumnes que venien de la pública i

els alumnes que venien de la privada tenien el mateix percentatge d'aprovat. Per tant, amb unes proves en què els barems eren idèntics –els barems eren idèntics–, sortia un mateix resultat. També desfà, això, segons quines imatges que es volen crear. Doncs, tot això sigui realment, doncs, un producte del treball, del treball de l'escola. I que l'anunci que ha fet la senyora consellera que en el futur hauríem de treballar una nova normativa, una nova llei d'educació a Catalunya, crec que és un anunci important, que val la pena que l'agafem tots amb el màxim, amb el màxim entusiasme possible en la recerca del consens, i que en aquest consens podem trobar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president...

...en aquest consens podem trobar, perfectament, el treball del nostre Grup Parlamentari a fer-lo possible una vegada més.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* A veure, em demana la paraula...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per una molt brevíssima contradicció en relació amb els barracons, només.

El president

Mig minut, escolti, però és que és...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Miri, o el Departament d'Ensenyament revisa el Mapa escolar, o en el futur immediat ens trobarem amb els barracons plens i no eliminats i les escoles buides. De manera que afegeixo una proposta: revisin el Mapa escolar.

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.